

rozsévač rozsievač

10

október/říjen
2022
ročník 92

Časopis Bratskej jednoty baptistov pre šírenie Dobrej správy

Zotravajte v spoločenstve

Moje Lambaréné bylo tady

Spoločenstvo zboru

DUCHOVNÍ DISCIPLÍNY

Společenství

„Nebesia chvália twoje divy, Hospodin, a twoju vernosť zhromaždenie svätých“ (Ž 89, 6).

ČLOVĚK MÍNÍ, PÁN BŮH MĚNÍ

Konečně nadešel ten kýzený den, den křtu osmi lidí ve Sboru BJB Blansko, těch, kdo se rozhodli vyznat veřejně svoje rozhodnutí vydat svoje životy do rukou Pána Ježíše Krista. Neděle 19. 6. 2022 bude navždy zapsána na listině jejich srdcí. Co však předcházelo tomuto dni? Blanenský sbor je maličkým sborem. Mnoho let se počet členů sboru nijak zvýšil nepohnul a nikdo nepředpokládal, že letošní rok bude v této věci výjimečný, i když se modlíme i za početní růst sboru. Člověk míní, Pán Bůh mění. Věřím, že i vám se už někdy stalo, že jste se za něco dlouho modlili a ve chvíli, kdy jste uviděli Boží jednání, byli jste najednou překvapeni a zaskočeni. Něco podobného se stalo i nám. Na výzvu našeho bratra kazatele Milana Kerna se přihlásilo osm nových lidí! Zdálo se nám to až neskutečné. Shodli jsme se že v takovém počtu se ke křtu naposledy přihlásili lidé 'brzy' po „Sametové revoluci“. Nebylo se tehdy čemu divit. Po dlouhém období vlády komunistů, kteří přesvědčovali už děti v mateřských školách, že Bůh neexistuje, lidé najednou uslyšeli Pravdu, Slovo, které nikdy před tím neslyšeli. Poslouchali je s otevřeným srdcem. Naše město bylo dříve dokonce známo „Baštou komunistů, Rudé město“. Jejich vláda na zdejší lidi tvrdě doléhala. Žilo se zde ve strachu. Ale jakmile přišlo i do našeho města Slovo Boží nahlas vyřízené, děly se věcí! K Bohu se obrátilo mnoho lidí, vznikaly modlitební skupinky a následně sbory. Jedním z nich je i náš sbor. Po několika letech nastala trošku stagnace, ke křtu

se hlásilo jen málo lidí. Až letošní rok, po covidových strastech a uzavření sborů, zažíváme velké Boží požehnání. Přihlášení nových zájemců o křest nám přineslo radost a bratra kazatele čekal logistický proces přípravy nových lidí ke křtu. Jak v dnešní přezaměstnané době zrealizovat přípravu více lidí různých profesí, kdy každý z nich má volno jiný den? Nejdalo se o několik společných večerů v modlitebni. Bratr kazatel se připravoval lidem. Některí nebydlí v našem městě a bratr za nimi dojížděl desítky kilometrů. Jiní byli často zaneprázdněni různými úkoly a tak bylo nutné několikrát měnit plán. Jak znám našeho bratra kazatele, měl všechno propočítané a promodené a tak všichni

absolvovali přípravu ke křtu včas. Je pro nás velkým příkladem. Zmínila bych také místo křtu. Jedné naší mladé rodině Pán Bůh tak požehnal, že bydlí v krásném nově zrekonstruovaném rodinném domě s rozlehlou zahradou a velkým bazénem a Pán jim otevřel srdce pro službu Jemu samému. Je úžasné, jak se Pán Bůh o všechny stará. Výřešil problém chybějícího „Baptistéria“ (křtitelnice) v našem sboru. Z Boží ruky je každá věc požehnaná a On je připraven rozdávat. My se „jen“ modlíme, věříme a přijímáme z Jeho milosti. Na startovní čáru svých životů nastoupili naši noví bratři a sestry a našim úkolem je pomoci jim tam, kde bude třeba. Přejeme jim všem Boží požehnání a Jeho vedení, aby neustále vzdávali díky Pánu, zůstali Mu věrní, nenechali se nicméně svést na jinou cestu a trpělivě snáseli zkoušky, které je v životě výřešit.

Marie Horáčková

LÁSKA

„Milovaní, milujme se navzájem, neboť láska je z Boha, a každý, kdo miluje, z Boha se narodil a Boha zná. Kdo nemiluje, nepoznal Boha, protože Bůh je láska. V tom se ukázala Boží láska k nám, že Bůh poslal na svět svého jediného Syna, abychom skrze něho měli život. V tom je láska: Ne, že my jsme si zamilovali Boha, ale že on si zamiloval nás a poslal svého Syna jako oběť smíření za naše hříchy“ (1 J 4, 7 – 10).

Jistě jsme všichni již pocítili během svého života lásku. Ať už mateřskou, rodičovskou, sourozeneckou, partnerskou. Ale tu největší, tu nejmocnější, bezbřehou, bezpodmínečnou lásku bez hranic, tu nám daroval náš milující Bůh.

Každý den se dostáváme do mnoha pokušení, zkoušek, nástrah. Sváry, pomluvy, kletvění na nás číhají snad vše. A není to jen okolní svět, ve kterém žijeme, mnohdy je to i naše mysl. Ze všech stran slyšíme jen nadávání, odsuzování, pomluvání, kritizování. Je snadné se připojit, podlehnut a vidět taky jen to špatné na druhých. Ale co takhle, když

se usmějeme a snažíme se do toho vnést trošku světla – lásky? Vyzvednout to dobré na tom či onom člověku. Jasné, hned se sesypou ještě na nás, ale to nevadí, my to uneseme, my máme Pána Boha a druhému to uleví. Alespoň přestanou chvíli mluvit o něm.

Udržet si lásku v dnešní době není lehké. Jak se můžeme usmívat a říkat „Bůh je dobrý, svět je dobrý“, když se děje to vše, co se děje? Můžeme. A nejen to – my musíme! Protože kdo jiný, než my, Boží děti, skrz na skrz protkané Boží láskou, dokážou odpustit, povzbudit a být obrazem (odrazem) té Boží lásky. Je tohle to, co po nás Pán Bůh chce? Nešel Ježíš před námi, aby nám ukázal jak žít, milovat, odpoutstět, a není nám blaženě na srdci, když to dokážeme? Je to těžké, zvlášť když jsou na nás páchány křivdy. Ale jen lásku dokáže tohle všechno proměnit na vítězství. Láska je nejvyšším darem.

„Láska je trpělivá, laskavá, nezávidí, láska se nevychloubá a není domýšlivá. Láska nejedná nečestně, nehledá svůj prospěch. Nedá se vydráždit, nepočítá křivdy. Nemá ráost ze špatnosti, ale vždycky se raduje z pravdy. AŤ SE DĚJE COKOLIV, LÁSKA VYDRŽÍ, LÁSKA VĚŘÍ, LÁSKA MÁ NADĚJI, LÁSKA VYTRVÁ“ (1 K 13, 4 – 6).

Leona Bednářová

ÚVODNÍK

ZOTRAVAJME V SPOLOČENSTVE

Jednou zo základných charakteristik prvej cirkvi v Jeruzaleme bolo, že zotrávali v spoločenstve (Sk 2, 43). V koreni gréckeho slova „koinónia“ (koinos = spoločný), ktoré je tu použité, rovnako ako aj v našom slovenskom preklade v slove spoločenstvo naznieva to slovo „spolu“.

Sme spoločenské tvory, či sa nám to páči, alebo nie. Boh nás stvoril na svoj obraz tak, aby sme nežili sami, ale v spoločenstve s Ním a s ostatnými ľuďmi. Máme „spoločenstvo ... s Otcom a s Jeho Synom Ježišom Kristom“ a to je teda „spoločenstvo Ducha Svätého“. Koinónia je teda trojčinný zážitok, naša spoločná účasť na spoločenstve s Bohom Otcom, Synom aj Duchom Svätým, ktoré sa prejavuje aj v spoločnom uctievaní Boha, čo je základnou charakteristikou spoločenstva kresťanov. Medzi troma osobami Božej Trojice je dokonale spoločenstvo, dokonalá láska a harmónia. My ľudia sme boli stvorení na „obraz Boží“, boli sme preto stvorení žiť v spoločenstve, nie ako individualisti.

Toto spoločenstvo narušil pád do hriechu, preto sa presadzuje sebectvo, ale v každom človeku je hlboko vložená túžba po spoločenstve.

Životu v spoločenstve sa musíme učiť, ako ho praktizovať, a preto patrí spoločenstvo medzi duchovné disciplíny.

To najmenšie spoločenstvo, kde sa to učíme, je rodina a postupne vnímame a stávame sa súčasťou ďalších, širších spoločenstiev, ako cirkevný zbor, národ. Nie je možné praktizovať základné prikázania Božieho slova mimo spoločenstva. Ked žijeme individualisticky, nedokážeme prejavovať lásku k Bohu tým, že milujeme svojho brata, svojho blízkeho. Život v spoločenstve je naplnením Božej vôľe, cirkev je založená ako Božia rodina.

Spoločenstvo znamená, že dávame aj prijíname, učíme sa od iných a učíme iných. V spoločenstve môžeme rôznym spôsobom prejavovať lásku voči iným a aj prijímať prejavy lásky. V spoločenstve sa učíme prispôsobiť sa, podeliť sa s inými, pokoriť sa, prostie žiť spolu s inými. V spoločenstve sa odhalujú naše slabé, ale aj silné stránky a naše charaktery sa vzájomne obrusujú.

Jedine v spoločenstve si môžeme vzájomne slúžiť každý tými duchovnými darmi, ktoré sme dostali práve kvôli tomu, aby sme nimi slúžili iným. Spolu sme ovela silnejší, lebo to, čo nedokážem ja, dokáže niekto iný. Môžeme si vzájomne pomáhať, povzbudzovať sa, ale môžeme sa aj vzájomne porovnávať a aj súťažiť.

V spoločenstve sa učíme spracovať a vyrovnať sa správnym spôsobom aj s negatívnymi, hriešnymi prejavmi našich ľudských charakterov. Spoločenstvo nás koriguje, aby sme neupadli do individualizmu a sebectva.

V neposlednom rade je dôležitá úloha spoločenstva aj v sociálnej a charitatívnej oblasti. Prvé spoločenstvo kresťanov v Jeruzaleme si vzájomne pomáhalo aj hmotne a vytvorili aj majetkové spoločenstvo, kde pomáhali tým, ktorí boli chudobní. Tento rozmer spoločenstva je veľmi aktuálny aj dnes.

Tomu všetkému, a ešte mnohému inému, čo nájdeme v Písme a týka sa spoločného života v spoločenstve, sa musíme neustále učiť a spolu budovať spoločenstvá, v ktorých žijeme, aby sme v nich mohli prijímať požehnanie, ktoré Boh dáva len cez spoločenstvo a ktoré nemôžeme zažiť individuálne.

Ján Szöllőss

OBSAH

Člověk miní, Pán Bůh mění	2
Zotrvajme v spoločenstve	3
Společenství	4
Spoločenstvo zboru	5
Budovanie spoločenstva	
Moje Lambaréné bylo tady	6
Den / Měsíc vděčnosti ...	7
MABAvisz a slávnosť ...	8
Jeruzalemské modlitebné raňajky	
Tomáš Tyrlík	9
Za protektorátu	10
Rozhovor s Pavlom Pivkom	11
NEPŘIDÁVEJ SE ...	
Božie záhady	12
Jak zastavit čas ...	
Tobě patří chvála	13
Ono to zabralo	
Sám voják v boji neobstojí	
S Ježíšem v kuchyni	15
Inštalácia kazateľa ...	
Staré a nové stvorenie	18
Vděčnost	19
Časopis Rozmer	

Predsedu Redakčnej rady: Ján Szöllőss **Šéfredaktorka:** Marie Horáčková **Redakčná rada:** E. Pribulová, D. Jersáková, M. Jersák, T. Balcová **Grafické spracovanie:** Maroš Kohút **Jazyková a redakčná úprava:** J. Cihová, M. Horáčková, E. Pribulová **Redakcia/administrácia:** Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súlovská 2, 821 05 Bratislava, Slovenská republika Tel.+421 903 311 822, e-mail: rozsievac@baptist.sk

Vychádza 11-krát do roka

SR: Cena výtlačku: 19,- € za rok (1,73 € /kus) + poštovné. **Poštovné zbyty:** 3,- € /jednotlivci: 5,50 € (za kus a rok). Platba zbytov: 19,- + 3,- = 22,- € (za kus a rok) Platba jednotlivci: 19,- + 5,50 = 24,50 € (za kus a rok). **Účet v SR:** IBAN: SK35 0900 0000 0000 1148 9120, do poznámky napišť meno odberateľa. **Var. symbol:** 888. **Objednávky SR:** Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súlovská 2, 821 05 Bratislava, e-mail: rozsievac@baptist.sk

ČR: Cena výtlačku 510,- Kč na rok (46,40 Kč /kus) + poštovné. **Poštovné zbyty:** 102,- Kč / jednotlivci: 252,- Kč (za kus a rok). Platba zbytov: 510,- Kč + 102,- Kč = 612,- Kč (za kus a rok). Platba jednotlivci: 510 Kč + 252 Kč = 762 Kč (za kus a rok). **Účet v ČR:** Česká spořitelna Praha, č. ú. 63112309/0800, do poznámky prosím napište adresu sboru a jméno osoby, která objednávku zaslila. **Var. symbol:** 911 840. **Objednávky ČR:** BJB, Výkonný výbor v ČR, Na Topolce 14, 140 00 Praha 4; e-mail: rozsievac@baptist.cz

Odber v zahraničí/platby zo zahraničia: Predplatné 19,- € za rok/kus + aktuálne poštovné / 29,- €.

Názov účtu: Rozsievac – časopis Bratskej jednoty baptistov, Súlovská 2, 82105 Bratislava, Slovenská republika, číslo účtu: 0011489120, Kód banky: 0900 S.W.I.F.T.: GIBASBX Clearing: SLSP SC REUTERS: SVBR, SVBS, SVBT, SVBU, IBAN SK 35 0900 0000 0000 1148 9120

Uzávierka obsahu čísla 6, 1. 2022

Výroba: Bittner print s. r. o., Bratislava **SSN 02316919 – MK SR 699/92**

Poznámka: Zverejnené články nemusia vyjadrovať názor redakcie.

Všetky články procházejí posouzením Redakčnej rady a ne všechny sú uverejnené.

„Nebesia chvália tvoje divy, Hospodin, a tvoju vernosť zhromaždenie svätých“ (Ž 89, 6).

„Nebesa ti, Hospodine, vzdávají za tvůj div chválu, shromáždění svatých velebí tvou věrnost“ (Ž 89, 6).

„Vyhľáste posvätný pôst! Zvolajte slávnostné zhromaždenie! Zhromaždite starších, všetkých obyvateľov krajiny do domu Hospodina, vášho Boha, a volajte o pomoc k Hospodinovi!“ (Jl 1, 14).

„Uložte púst, svolejte slavnostní shromáždění, shromážděte starší, všechny obyvatele země, do domu Hospodina, svého Boha, a úpějte k Hospodinu“ (Jl 1, 14).

„Neustále sa venovali učeniu apoštolov, bratskému spoločenstvu, lámaniu chleba a modlitbám“ (Sk 2, 42).

„Vytvare poslouchali učení apoštolů, byli spolu, lámali chléb a modlili se“ (Sk 2, 42).

„Neopúšťajme naše zhromaždenie, ako to majú niektorí vo zvyku, ale sa povzbudzujme, a to tým väčšimi, čím väčšimi vidíte, že sa blíži Kristov deň“ (Hb 10, 25).

„Nezanedbávejte společná shromáždění, jak to někteří mají ve zvyku, ale napomínejte se tím více, čím více vidíte, že se blíží den Kristův“ (Žd 10, 25).

„Ale ak chodíme vo svetle, ako on je vo svetle, máme spoločenstvo medzi sebou a krv Ježiša, jeho Syna, nás očistuje od každého hriechu“ (1 J 1, 7).

„Jestliže však chodíme v světle, jako on je v světle, máme společenství mezi sebou a krev Ježiše, jeho Syna, nás očištěuje od každého hřachu“ (1 J 1, 7).

Zažili jste v poslední době mocný Boží dotek? Jak vás Pán Bůh oslovil při čtení Písma a na modlitbách?

Milí čtenáři Rozsévače. S novým rokem jsme vám přinesli téma Duchovní disciplíny: Čtení Bible, modlitba, vyznávání hřichů, rozjímání nad Božím Slovem, půst, ztišení se nad Božím Slovem, uctívání, chvála, společenství, podřízení se, služba. Při studiu Písma a na modlitbách jistě prožíváte požehnané chvíle. Pokud uznáte za vhodné, pošlete nám na emailovou adresu rozsievac@baptist.sk nebo na korespondenční adresu: Marie Horáčková, Sv. Čecha 11, 678 01 Blansko, tel. č. 734 596 635, svoje myšlenky s Bohem, poznatky, povzbuzení, podělte se s radostí ze čtení Božího Slova s ostatními. Povzbuzujeme vás k zaslání vašich krátkých úvah a myšlenek, jak vás Bůh oslovuje, vede, ujišťuje, jak je k vám soucitný v těžkých chvílích a jak vás následně potěšuje. Děkujeme vám.

SPOLEČENSTVÍ

Vyrůstal jsem v křesťanské rodině. A k tomu také patřil i život ve společenství Boží rodiny. Navíc jsme bydleli přímo naproti budově sboru (BjB Víkýřovice) a tak zapojení se do života sboru bylo dosti intenzivní. A pak se stalo, že jsem poprvé ve svém životě trávil čas Vánoc (a dalších křesťanských svátků) daleko od své rodiny i od té sborové rodiny, a navíc v prostředí křesťanů nepřejícnimu. Byla doba komunistické totality. Tyto Vánoce, roku 1976, jsem si silně uvědomil, co to znamená mít domov i společenství Boží rodiny. Poprvé jsem z celého srdce děkoval Bohu za to, co mně v tomto směru dál a čeho jsem si dosti málo vážil. Možná jsme něco podobného prožili v době covidu, kdy se zavřely naše modlitebny a to i na Vánoce či jiné svátky.

Biblické texty (vlevo) ukazují, proč tu má Bůh svou církev, jaké má poslání a službu. Mimo jiné: Církev oslavuje Boha (jeho věrnost), volá k Němu (o pomoc), modlí se, naslouchá Božímu slovu, prožívá účast při Večeři Páně, buduje vztahy, vzájemně se napomíná a také povzbuzuje při následování Ježíše Krista a zvěstování evangelia. Před rokem (po prvním roce covidu) jsem pro naš sborový Zpravodaj položil několika lidem otázku: „Proč jít do shromáždění?“ Heslovité uvádím část z odpovědí:

- neumím si představit život s Bohem bez společenství,
- každá neděle mi dává šanci na obnovu smlouvy s Bohem, chci se setkat s Bohem, i když doma to také jde, ale ve sboru to je jiné Společenství (Božího lidu) tvoří Kristovu církev, tělo Kristovo, a má obrovský potenciál,
- chci vidět, jak církev zraje a roste, jak řešíme problémy, chci se zúčastnit duchovního boje, společně odrazit útoky nepřítele... chci být u toho,
- těším se na setkání, i když se mohou vyskytovat překážky, které budu muset překonávat,
- jsou chvíle, kdy je důležité být s Bohem o samotě a vnímat věci tímto způsobem, ale pak je čas vyjít a „dělat věci společně“,
- nemůžu si doma „vyrobit“ obecenství... bez kazatele jako Božího služebníka, bez těch, kteří jsou moji duchovní sourozenci a bez všeho dalšího, co k bohoslužbě patří,
- slouží mi k duchovnímu růstu, k prohlubování vztahu k Bohu i k jeho církvi, k upevňování této vazby,
- mohu společně Boha slavit, uctívat, mohu se podílet, sdílet,
- je to také moje „duchovní posilovna“, lépe se mi potom bojuje, Je pro tebe společenství Božího lidu důležitější než jakékoli jiné společenství?

CO S TÍM DNES?

Účastníš se bohoslužeb, i když se ti chce být raději v klidu doma a třeba sledovat

internetový přenos? Jsi zapojen/na do služby ve svém sboru nebo raději sleduješ, jak pracují druzí... jak se jim daří? Přicházíš proto, abys společně s ostatními oslavoval/la Boha ve chválách, písních a modlitbách? Jsi vděčný za bratrské napomenutí a varování... nebo chceš raději „at se stará každý o sebe“? Vážíš si a miluješ své bratry a sestry... Jsi jim ochoten sloužit a obětovat se pro ně, i když si to vůbec nezaslouží? Nehledáš chyby u druhých (místo u sebe), když se něco ve společenství nedaří? Zapojuješ se do společného modlitebního úsilí (zápasu) svého sboru – církve, třeba i půstem? Nemluvíme v církvi příliš o lidech, nevyzdihujeme jejich práci a službu, jejich zásluhy (třeba při pohřbech) místo, abychom chválili Boha za milost, že se takové věci mohou dít, a že „to z Boží milosti můžeme společně konat pro Pána“? Myslíš, že sbor, do kterého patříš, dělá Pánu radost, je tu pro Boží slávu nebo je tomu naopak?

SPOLOČENSTVO ZBORU

Spoločenstvo zboru - cirkev je jedným z dôležitých darov, za ktorý sa učíme vždycky ďakovať. Nedajme sa ovplyňovať prostredím a kultúrou, v ktorej žijeme. Chceme však upozorniť, že podákovanie za konkrétny miestny zbor je pre nás často ľahšie ako podákovanie za chlieb každodenný.

Vieme, že nie sме dobrí, ani každý osobne, ani jeden k druhému, ale Božie slovo milujeme. Chvíľami doslova žasneme nad čistotou a kvalitou výchovy, keď sme pri čítaní Božieho slova oslovení Svätým Duchom. Výchova však končí, ak sa začneme vzájomne posudzovať a vyberať si spomedzi seba tých lepších. To je chvíľka, na ktorú striehne pokušiteľ. V tej chvíľi nepostrehneme svoju osobnú povrchnosť, v ktorej sme ochotní Kristovu lásku zradili. **Láska, ktorá všetko znáša, teší sa s pravdou, nevystatuje sa a všetko pretrpí.** Spomeňme si na začiatky života viery. Naše vnútro sa ocitlo v túžbe po odpustení: „odpust nám...“ Avšak k duchovnej obnove je rovnako dôležitá druhá časť prosby: „ako aj my odpúšťame.“ Bez našho odpustenia nebude prijatia, ani spolunažívania sŕdc. Rozkol a rozdelenie nás prestane trápiť. Vážnym spôsobom bola naštrbená Kristova vernosť, opustili sme poverenie k službe a napomínaniu. Vzdaľujeme sa od seba napriek tomu, že sme si ráno čitali: „Tak zostavil Boh telo, že zaostálemu dal väčšiu česť, aby nebolo v tele rozkolu, ale aby sa údy navzájom rovnako starali o seba“ (1K 12, 24 – 25).

Zopakujme si, prvým krokom k životu v spoločenstve zboru je odpustenie a ďalším krokom, vo vzájomnom odpúšťaní, fascinujúca služba výchovy a spoločné dielo duchovnej obnovy. Poverenie k obnove zborového života nachádzame v každom napomenutí Božím slovom. Rád citujem list Fil 2, verše 3 – 4. „... nič nerobte z märnej ctižadosti, ale radšej v pokore iných pokladajte za hodnejších než seba a nehľadajte každý len svoj prospech, ale aj prospech iných.“

Musíme sa utišiť a pokoriť. Slovko pokora sme sa naučili vyslovovať v rôznych podobách a formách, ale pokorne žiť nás naučí napríklad aj hore citovaný verš. Avšak jedine vtedy, ak sa nás zbor začne premieňať na spoločenstvo hodných ľudí. Čo to znamená? Opriem sa o iný preklad: „Nič nerobte z ctižadostivosti ani pre märnu slávu, ale radšej v pokore pokladajte iných za **vysších** od seba a nevyhľadávajte každý iba svoje záujmy,

ale aj záujmy druhých.“ Nikto sa nemá povyšovať nad druhým, ale vážiť si ho viac ako seba samého. Aby sa to mohlo stať, musíme druhého i seba hodnotiť Božím pohľadom. Ľudský pohľad je totiž vždy šetrnejší k sebe. Boží pohľad je rozhodujúci.

Z Božieho pohľadu na spoločenstvo zboru vyplylie pre každého z nás jasný pokyn: som člen zborovej rodiny, priatý nebeským Otcom a všetkými bratmi a sestrami. **Ja nie som** ten hodnejší, ale každý z bratov a sestier, žijúcich vedla mňa, sa pre mňa stáva hodnejším, ako som **ja sám.** „Také je zmysľanie tých, čo nie sú namyslení, ale majú správny postoj k sebe a druhým.“ (Citát zo Študijnnej biblie. Slovenský ekumenický preklad). Božie slovo a Boží pohľad na človeka zázračne obohacuje život zboru. Ak zbor prijmem ako spoločenstvo **hodnejších – vysších** od seba, strácajú sa dôvody k ctižadosti a hašterivosti. Len tak sme pripravení ako spoločenstvo vychovávať sa a napomínaním budovať duchovný dom. Nažívanie zborového spoločenstva musí byť presvietené svetlom zhora. Len takto sa dostane poklad evanjelia v nás aj medzi ľudí, na naše pracoviská a presvieti tmu okolia. Až vtedy ľudia naokolo vycítia a zažijú hodnoty, ku ktorým nás Božie slovo výchovou a napomínaním obnovuje. Dokonca ani v prehratých pokušeniach svetlo zhora nehasne, ale dovedie nás k ľútosti a vyznávaniu. Spasiteľ Pán Ježiš nám v pokáni odpúšťa a pomáha riešiť situácie nezdaru i najťažšieho ľudského zlyhania. Berie naše previnenie na seba a milostou evanjelia nás obnoví plhostou radosti nádeje, ku ktorej sme boli znovuzrodení. Život nasledovania, to nie sú len chvíľky dobrej nálady alebo šikovne vyumelkovaných zážitkov.

js

DESAŤ RÁD PRE BUDOVANIE SPOLOČENSTVA

- **Vyhľadaj a zopakuj si z Božieho slova texty, ktoré nám prikazujú žiť v spoločenstve** – boli sme Bohom stvorení pre život v spoločenstve. Kresťanský život sa nedá normálne žiť mimo spoločenstvo, prijmi tento Bohom stanovený poriadok pre svoj život. Odolávaj aktívne zvodom individualizmu a sebectva.

- **Ak ešte nepatriš do žiadneho spoločenstva kresťanov, nájdi vo svojom okoli spoločenstvo kresťanov** – spoločenstvo, kde sa pravdivo káže, vyučuje a praktizuje Božie slovo, kde sa ľudia zaujímajú jeden o druhého. Najlepšie je, ak ti je aj kultúrne a jazykovo blízke.

- **Nehľadaj dokonalé spoločenstvo a nebud cirkevný turista** – dokonalé spoločenstvo tu na zemi neexistuje a ty sám si nedokonalý. Nie je dobré pre tvoj duchovný život, ak dlhodobo chodíš zo spoločenstva do spoločenstva a všade vychytávaš len čerešničky.

- **Rozhodni sa, že spoločenstvo, do ktorého patriš, je tvojou širšou duchovnou rodinou** - môžeš občas navštíviť aj iné spoločenstvá, ale je dôležité mať svoj duchovný domov, kde patriš, spoločenstvo, ktoré prijímaš za svoje, aj s jeho kladmi a záporami.

- **Bud súčasťou reálneho spoločenstva živých ľudí, nielen virtuálneho** - moderná doba poskytuje možnosti byť súčasťou virtuálneho spoločenstva v rôznych sociálnych sietiach a skupinách na internete. Takéto spoločenstvo môže byť výborným doplnkom, ale nenahrádza život v spoločenstve s ľuďmi, nielen s ich obrazmi.

- **Bud aktívnuou súčasťou spoločenstva, nielen pasívnym pozorovateľom** - zapájaj sa do života spoločenstva, zaujímaj sa o život v spoločenstve, o jeho fungovanie. Ži v spoločenstve po všetkých stránkach, nielen v ňom prežívaj. Prijímaj a aj dávaj.

- **Buduj si priateľské kontakty v spoločenstve** – nadväzuju kontakty, nájdi si priateľov v spoločenstve a buduj priateľstvá. Ak je spoločenstvo veľké, zapoj sa do menšej skupiny, alebo ju vytvor, ak nie je. Zapájaj sa a organizuj aj stretnutia mimo oficiálnych nedeľných bohoslužieb.

- **Uplatňuj duchovné dary, ktoré si dostal pre budovanie spoločenstva** – slúž duchovnými darmi a prirodzenými talentmi, ktoré si dostal, iným ľuďom v spoločenstve. Modli sa za ľudí v spoločenstve a ich potreby a pomáhaj im podľa svojich možností a schopností.

- **Prispievaj aj finančne a dobrovoľníckou pomocou na fungovanie a chod spoločenstva** – každé ľudské spoločenstvo, aj to cirkevné, potrebuje aj materiálne zdroje na svoju činnosť, udržiavanie zariadení aj na pomoc potrebným. Popri duchovnej, nezabúdaj ani na materiálnu spoluúčasť na živote spoločenstva.

- **Neustále bud otvorený a uč sa životu v spoločenstve a neopúšťaj ho** – uč sa prijímať pravidlá, podriadať sa autoritám a uplatňovať autoritu, ak ti je zverená, s láskou a rešpektom k ostatným členom spoločenstva. Uč sa prijímať ľudí s odlišnými názormi. Pomáha to k vzájomnému obrusovaniu našich charakterov. Neopúšťaj spoločenstvo, do ktorého patriš, z malicherných dôvodov. Urob to, len ak si si istý, že je to Božia vôľa, aby si bol v inom spoločenstve.

ČÁST PRVNÍ

MOJE LAMBARÉNÉ BYLO TADY

Narodila se na Valašsku ve Vsetíně. Vyrůstala nejdřív ve městě, pak v Horní Jasénce v roubené chalupě. Byla divoké dítě, „trucogara“, jak říká. Chtěla mít klukovské povolání, být pirát nebo alespoň parašutista. Do školy chodila potokem, takže ve škole bylo prostým okem patrné, že obě sestry, Ludmila a o rok starší Zdena, jsou rozdílných povah. Že se na Valašsku ukrývali partyzáni, to skoro nestojí za zmínu. „Ano, my děti jsme předávaly zprávy a nosily jsme jim jídlo.“ Jinak se taky snažily vykopat zemské jádro a tropily spoustu nejrůznějších vylomenin. Bylo to nádherné dětství. „Vyrůstala jsem v Beskydách. Jen do maturity, pak už mě kroky zavedly jinam, ale ty rané roky se člověku nejvíce zapíšou do srdce, takže Valašsko je dodnes můj nejmilejší kraj.“

Tatínek František Jeník se sice původně vyučil truhlářem, po návratu z legií ale dostal za zásluhy úřednické místo ve státní správě. A jednoho dne si pan oficiál Jeník kupil lístek do kina a byl to právě lístek, který vrátil maminčin nápadník, zaneprázdněný nečekanými povinnostmi. Seděli tedy vedle sebe. Po filmu si domluvili další schůzku a skončilo to sňatkem.

Valašsko je protestantský kraj. Tatínek byl evangelík, ale maminka katolická. Jejich sňatek se katolickému faráři nezamlouval a v jednom kázání promluvil o zaběhlé ovci, která žije s beranem z cizího stáda. A protože dost necitlivě poukazoval na skutečnost, že jejich první dvě děti zemřely, maminka se rozlobila a vystoupila z katolické církve. Oba manželé pak chodili do evangelického kostela. Postupně se jim ještě narodily dve dcery. Roku 1927 Zdena a 1. září následujícího roku Ludmila. „Všechny slavné roky v naší nedávné historii končí na osmičku. Jenom v tom roce 1928 se nestalo nic. Tak to jsem se narodila já,“ směje se pamětnice.

MÝM VZOREM BYL ALBERT SCHWEITZER

Dobrodružná povaha, touha sloužit lidem a vliv silně věřícího prostředí se spojily v rozhodnutí stát se misionářkou. Ludmilu už někdy ve dvanácti třinácti letech upoutal příklad lékaře a teologa Alberta Schweitzera, který v africkém pralese v Lambaréné vybudoval nemocnici. Ludmila se rozhodla stát se Schweitzerovou spolupracovnicí. Na maturitní tablu z roku 1947 ji spolužáci vyobrazili v kotli, nad nímž dva černoši vedou hovor o tom, jestli bude dobrá studentka Ludmila vskutku „dobrá“. O jejích plánech se zjevně ve škole vědělo. Ludmila zvažovala studium medicíny v Brně, tu bude v Africe potřebovat. Anebo odejde do Švýcarska na dvouletou misionářskou školu a medicínu vystuduje pak. Třeba ve Francii, tam je studium kratší, aby se dřív dostala k doktoru Schweitzerovi, svému dětskému idolu.

Prázdniny roku 1947 strávila v evangelickém táboře v Hrubé Lhotě. Setkala se tu s americkým kazatelem Štefanem Torbicem, který ji přiměl vážně se zamyslet nad svým předsevzetím. Zapochybovala, zda jsou její představy v souladu s Božím plánem. Skutečně Bůh chce, abych odjela do Lambaréné? ptala se Ludmila. A modlila se: „Pane Bože, chci konat Tvoji vůli. A jestli máš pro mě něco jiného než medicínu v Brně, tady jsem. A vrátila jsem se z tábora domů.“ A čekala, jestli přijde první zpráva z Brna, že dostala ubytování, nebo ze Švýcarska, že ji přijali. Dlouho se nedělo nic a pak přišel dopis z Beatenbergu. Bylo rozhodnuto.

Odlétala 7. února 1948. V třesoucí se dakotě jí bylo špatně, takže si let vůbec neužila, ale do školy nakonec po několika přestupech s pomocí cizích lidí v pořádku dorazila. Beatenberg se nachází v nádherném prostředí Alp 1200 metrů nad mořem pod vrcholem Niederhorn (1900 m n. m.). Zdejší biblická škola (plným názvem Verein Bibelheim und Bibelschule Beatenberg) měla za úkol připravovat duchovní pracovníky pro misii v místech, kterým se dnes říká země třetího světa. Ludmila se tu setkala s řadou zajímavých osobností. Ředitel školy Saturnin Wasserzug měl židovské kořeny. Jako křesťanský teolog strávil

život na různých místech světa, až nakonec v roce 1934, kdy mu bylo 72 let, založil a osobně vybudoval tuto školu, která si postupně vydobyla v církevních kruzích značné renomé. Kolem školy se pohybovala i Olga Fierz, známá společnými aktivitami s Přemyslem Pittem ve 40.

letech. Možná pod jejím vlivem se Ludmila rozhodla, že na misii v Africe založí dětský domov. Jiná učitelka, Alma Neighbour, zorganizovala „Akci východní Evropa“, jejímž cílem bylo dostat přes hranice balonky s letáky. Díky zpáteční adrese se potvrdilo, že akce měla úspěch. Mezi studenty byli i tři Čechoslováci. A shodou okolností i jeden bývalý vlasovec, který věděl, že se nemůže vrátit.

V Ludmilině vlasti krátce po odletu došlo k dalekosáhlým politickým a společenským změnám. Zprvu nebyl možný žádný telefonický ani písemný kontakt, takže nic nevěděla. Jednou při obědě si k ní přisedl ředitel školy a důležitou zprávu jí tlumočil. Když se pak obnovila pošta, posílal jí tatínek vystřížky z novin, aby si mohla udělat představu. Vzpomínala na to, jak na konci války přišli do Vsetína s německou armádou i vlasovci a chladili jejich nadšení z příchodu Rudé armády. Že by toto byly důsledky?

Ludmila studovala Bibli, evangelizační práci, tedy šíření víry, a absolvovala praktika v péči o staré lidi v St. Gallenu. To pro ni nebylo snadné, protože poprvé pocítila různost lidských povah i mezi křesťany. Každý se se stářím vyrovával jinak a křesťanská víra na to neměla vždy velký vliv. Pochopila, že „stáří si člověk připravuje celý život“. V Beatenbergu zažila první evropskou konferenci hnutí Youth For Christ (Mládež pro Krista). Přijely sem velké duchovní osobnosti jako americký teolog Billy Graham nebo Kanadař Oswald Smith. Ten kázal: „Kdo z vás myslí na poslední řády? Vy pořád mluvíte jen k prvním řadám, které vám přijdou do kostela, ale Pán Ježíš řekl: Až do posledních končin země.“ To na Ludmilu silně zapůsobilo. Na konferenci také vzniklo dodnes existující Trans World Radio, byly založeny různé misijní společnosti, zkrátka konference měla řadu konkrétních praktických výступů a mimoto zanechala hluboký otisk v myslích mladých účastníků.

Když Ludmila mezi třetím a čtvrtým semestrem odjela do Československa na praktikum, rozhodla se předávat zážitky a poznatky z konference. Přivezla do Československa letáky, s přítelem Mirkem cestovali po republice, hráli a zpívali křesťanské písničky, letáky rozdávali mezi lidi. „Naplněná dojmy z konference jsem odjela a kázala v Čechách o posledních řadách. O tom, jak je důležité, aby se mladí lidé rozhodli pro poslední řády ve svém městě. Koho ty znáš z okrajových skupin? Co tvoji spolužáci a co tvoji sousedé?“ A Ludmila necítila nebezpečí: „Já jsem se nikdy necítila omezená nějakým režimem.“ Ani stínem myšlenky ji nenapadlo, že by ji komunisté nemuseli pustit zpátky do Švýcarska: měla přece studijní vízum. Do Čech jela i proto, aby se tu rozloučila, protože po posledním semestru odejde do Francie a pak už rovnou do misie.

Když se vrátila do Beatenbergu, čekal ji dopis. Maminka jí sdělovala, že její milý Mirek při koupání v rybníku tragicky zemřel. Byl to šok. A poslední lano, které ji poutalo k Československu, se přetálo.

VZHŮRU DO LAMBARÉNÉ

Školu ukončila 13. listopadu roku 1949 závěrečnou zkouškou. Při výstupním pohovoru se jí ředitel Wasserzug nápadně často ptal na situaci doma v Československu. Nerozuměla tomu,

směřuje přece do francouzských kolonií. „Když jsem se připravovala na svoje další působení ve Francii, tak jsem najednou v Bibli, v 13. kapitole Římanům, narazila na verš: „Každá duše vrchnostem poddaná bud', není vrchnosti než od Boha zřízené...“ Já jsem říkala: „Pane Bože, to nemyslím na komunisty!“ – „Myslím.“ – „Na komunisty?“ – „Ty myslíš, že komunisté jsou mimo moji supervizi? Nejsou.“ – „A já musím být poddaná komunistům?“ – „To je tvoje vrchnost. Tak jsem věděla, co mám udělat. Sedla jsem, napsala jsem na ministerstvo školství, že žádám o prodloužení svého studijního pobytu ve Francii ke studiu medicíny, a poslala jsem to na ministerstvo. Čekala jsem odpověď a ta přišla velice brzo: „To, na co jste dostala studijní povolení původně, jste skončila, vrátte se do Československa.“ Já jsem říkala: „Vidíš, Pane Bože? Vidíš? A kde je moje povolání pro Afriku?“

Ludmile nezbylo, než aby se vrátila do vlasti. Věřila, že Pán Bůh nakonec vše zařídí tak, aby se její poslání naplnilo. Situaci v ČSR se nehodlala podřídit. Jezdila, kázala, evangelizovala.

Práci nehledala, ovšem nepracovat, to už byl za komunistů trestný čin. Jednota českobratrská ji tedy přijala do svého dětského domova ve Chvalech jako vychovatelku k dětem. Ano, dětský domov, ten bude jednou budovat v misii, zkušenost se ji bude hodit. A ráda nabídku přijala. Děti ji milovaly, dávala jim ze sebe to nejlepší. Ovšem starší sestry na její úspěch žárlily, odešla proto raději do Prahy do domova diakonie.

V roce 1950 se dozvěděla o možnosti jednoročního kurzu pro maturanty, ze kterého by získala diplom zdravotní sestry. „To je výborné, to taky budu na misijním poli potřebovat a je to jenom jeden rok, to vydržím. Tak jsem šla dělat diplom na zdravotnickou školu. Ale to už jsem byla v tom bolševickém šrotáku. Jak máte něco vystudované, už vám dají bumážku a už jste někam přidělená...“

Dostala umístěnku a nastoupila na oddělení interny v Novém Jičíně. Tehdy jí to ale ještě nedocházelo: „Já jsem pořád věřila, že se do Afriky dostanu. Mám zaslíbení, tak proč bych se tam nedostala? Pořád pro mě bylo všecko prozatím.“

Ovšem čas šel dál, roky plynuly a Ludmila viděla, že její sny se vzdalují. „Napsala jsem ještě panu doktoru Schweitzerovi, že jsem tak strašně chtěla být u něho, a že se nemůžu a nemůžu k němu dostat.“ Dopis do Afriky dopravil kazatel z Jednoty bratrské Radim Kalous. „Zpátky mně pak přivezl od pana doktora odpověď. Dnes už ten dopis nemám, ale z toho, co jsem si zapamatovala, tam bylo napsané, že „každý má své Lambaréne“, nemusí to být zrovna v Africe na řece Ogowe.“

TADY SE NENÍ Z ČEHO RADOVAT

Ludmila Hallerová pracovala v Novém Jičíně jako zdravotní sestra. Absolutorium Biblické školy ve Švýcarsku ji v Československu nedávalo žádné možnosti, diplom nikdo neuznával. Ludmila si proto hleděla doplnit vzdělání. Protože interna v Novém Jičíně sloužila k výuce studentek zdravotních škol, doporučil jí někdo, aby se přihlásila na OŠI, Odbornou školu pro vzdělání instruktorek zdravotních škol, že bude mít větší možnosti. To udělala a v roce 1956 si odnášela diplom.

Ludmila byla svobodná a bezdětná a pracovně putovala po republice: Z OŠI se nejprve vrátila do Nového Jičína, ale pak ji poslali do Frýdku-Místku a nakonec skončila jako hlavní sestra na OÚNZ (Okresní ústav národního zdraví) v Uherském Brodě. Neskrývala, že je křesťanka. Jeden z jejích ředitelů pravidelně porušoval Boží přikázání. „Brál Boží jméno nadarmo, což já jsem velice těžce nesla. Říkala jsem: „Soudruhu řediteli, vy se tak často modlite?“ – „Já, komunista?!“ – „To není střelná modlitba? Vždyť pořád voláte Boží jméno.“ – „No to teda ne! Tak co mám říkat?“ – „Třeba Kryštofe Kolumbe, to je jedno, ale neberte Boží jméno nadarmo. Na to jsou strašné tresty. Pán Bůh nenechá bez pomsty nikoho, kdo bere jeho jméno nadarmo.“ A on opravdu začal říkat Kryštofe Kolumbe,“ vypráví se smíchem Ludmila Hallerová.

Byla to doba její osobní krize. Ve sboru, který vedla, došlo k vraždě a sebevrázdě manželů, její přítel se s ní rozšel a v zaměstnání měla potíže s nadřízeným. Kumulace těžkých životních situací ji přivedla k hlubokému pochybnostem a zvažovala, že ukončí svůj život. Ještě se vydala na pohreb známého utěšit pozůstalé a po návratu domů si připravila tabletky. „Ještě se pomodlím, než to spolknu. A najednou mě vám naplnila úžasná radost. Ale úžasná! Přetékající úžasná radost, jakou jsem snad ještě za žádných okolností nezažila. Říkala jsem: „Duchu svaté, z čeho se raduješ?“ Tady se není z čeho radovat. Toto místo vůbec není k radování. A v uších mi znělo: „Kteréhožto nevidouce, avšak v něho věřice, veselí se radostí nevýmluvnou a oslanou, očekávající spasení duše vašich.“ A já jsem najednou věděla, že prostě žádný jiný grund k radosti není potřeba než Pán Ježíš. A že to stačí. A že jsem hloupá, když to chci vzdávat. Vysypala jsem prášky, vypila vodu, lehla a spařila. A pak se to postupně začalo upravovat,“ říká Ludmila Hallerová.

Další pokračování životního dobrodružství sestry Ludmily Hallerové uvedeme v Rozsívači č. 11/2022
Ludmila Hallerová zemřela 23. července 2022.

Zdroj: Newsletter Křestan dnes

DEN / MĚSÍC VDĚČNOSTI ZA KAZATELSKOU SLUŽBU

Milí bratři a milé sestry ve sborech Bratrské jednoty baptistů.

V tomto roce poprvé slavíme v říjnu tzv. **Den / Měsíc vděčnosti za kazatelskou službu** (v angličtině Pastor Appreciation Day). Vychází na neděli 10. října, ale je možné vybrat si kterýkoliv den v tomto měsíci. Je to příležitost, kdy mohou členové sboru jakýmkoliv způsobem vyjádřit svoji vděčnost kazateli za jeho službu.

Ať už se jedná o přáníčko od dětí z besídky, dopis kazateli, malý dárek, kyticí pro manželku, zkrátka cokoliv vás napadne a myslíte si, že by vyjádřilo kazateli poděkování za jeho službu.

V západní tradici tento den (měsíc) vymýšlejí členové sboru, kdo kazatele překvapí nejlépe. Někdo mu umyje auto, druhý zařídí hlídání dětí a zaplatí jemu a manželce večeři a někdo mu daruje nějaký zážitek, který kazatele překvapí. Zkrátka možností je mnoho, stačí se opravdu jen na chvíli zamyslet.

Letos je to poprvé, co jsme sbory k této iniciativě vyzvali, a věříme, že se časem tento svátek uchytí.

Rádi zveřejníme všechny zážitky vašich kazatelů, které se dozvímí, a věříme, že pro vás budou inspirací i v příštím roce.

Tajemník BJB ČR, Jan Jackanič

Prayer Breakfast Jerusalem

Jeruzalemské modlitebné raňajky (Jerusalem Prayer Breakfast - JPB) už šiesty rok každoročne združujú politických lídrov a vplyvné kresťanské osobnosti zo všetkých vrstiev spoločnosti a cirkví na zhromaždenie v hlavnom meste Izraela, aby sa modlili za mier a požehnanie pre Jeruzalem a pre celý svet. Je to možno jediné modlitebné hnutie za Izrael medzi kresťanmi, ktoré vzniklo na podnet a je organizované v spolupráci s vrcholnými politickými predstaviteľmi Izraela. Hnutie Jeruzalemských modlitebných raňajok sa šíri aj do iných krajín a modlitebné stretnutia JPB sa organizovali už aj v Dallasе (USA), San Antoniu (USA), Talline (Estónsko), Ríme (Táliansko), Bloemfonteine (JAR), Kampale (Uganda), Canberre (Austrália) a na ďalších miestach.

Myšlienka organizovania týchto modlitieb stojí na viacerých výzvach, ktoré čítame v Božom slove, aby sme sa modlili za pokoj pre Jeruzalem a za Izrael. „Proste o pokoj pre Jeruzalem: nech žijú bezpečne tí, čo ťa milujú.“ Modlitba za požehnanie a pokoj pre Jeruzalem a vyvolený izraelský národ prináša pokoj a požehnanie aj ostatným nárom. Preto je to zároveň modlitba za mier na celom svete. Zvlášť aktuálne to bolo aj tento rok, keď prežívame vojnu blízko za našimi hranicami na Ukrajine.

Tento rok v dňoch 1. – 2. júna som mal možnosť zúčastniť sa, spolu s ďalšími priateľmi zo Slovenska, týchto modlitieb v Izraeli. Na zhromaždení v Knessete, ktoré pozdravil aj predseda izraelského parlamentu Mickey Levy, ako aj bývalý premiér Benjamin Netanjahu, som mal možnosť čítať text Božieho slova Zach 8, 20 – 23. Významným tohtoročným hostom bol aj evanjelista Nick Vujičič, ktorý mal príhovory a modlitby. Súčasťou podujatia bol aj večer chvály, odhalenie sochy Lev z Júdu, daru amerických evanjelikálnych kresťanov pre mesto Jeruzalem, ako aj popoludnie naplnené zaujímavými

JERUZALEMSKÉ MODLITEBNÉ RAŇAJKY

prednáškami. Počas záverečného večera som mal česť, po videopozdrave izraelského prezidenta Jicchaka Herzoga, prečítať pozdrav predsedu vlády SR Eduarda Hegera.

Som nesmierne vďačný Bohu za možnosť modliť sa priamo v kolícke kresťanstva a judaizmu spolu s vrcholnými predstaviteľmi izraelského štátu, politikmi aj duchovnými lídrami a so zástupcami z 38 nárokov za mier, pokoj a požehnanie, ktoré Izrael aj všetky národy veľmi potrebujú.

Naplínať túto výzvu Božieho slova a prosiť o pokoj pre Jeruzalem môžeme aj vo svojich každodenných osobných modlitbách.

Ján Szöllős

STRETNUTIE MABAVISZ A SLÁVNOSŤ V SVÄTOM PETRI

Zbor BJB v Svätom Petri, ktorý je jediný v našej Jednote, kde je bohoslužobným jazykom maďarčina, hostil v dňoch 26. – 29. mája významné podujatie. Konalo sa tu stretnutie Rady Svetového zväzu maďarských baptistov (MABAVISZ). Tento zväz združuje jednoty a zby zborov maďarsky hovoriacich baptistov z Maďarska, Rumunska, Srbska, Slovenska, Ukrajiny, ako aj z USA, Kanady a Austrálie. Vzájomne sa povzbudzujú, udržujú spoločenstvo a spolupracujú na rôznych misijných a charitatívnych projektoch. Na rokovani sa zúčastnili vrcholní predstaviteľa baptistickej cirkev z Maďarska a Rumunska a predstaviteľa z ostatných krajín, okrem Ukrajiny, odkiaľ nemohli zástupcovia prísť kvôli vojnovým udalostiam. Maďarsky hovoriacich baptistov zo Slovenska zastupoval kazateľ zboru Svätý Peter brat Bálint Dócze. Súčasťou stretnutia bolo v piatok popoludní rokovanie o vzájomnej spolupráci aj s vedením BJB.

Dohodla sa spolupráca najmä pri „Baptist 500“, čo je plánovaná celoročná séria podujatí pri príležitosti 500. výročia (1523) začiatia pôsobenia anabaptistického kazatela Andreasa Schrötera v Prešove. V piatok popoludní a večer sa konala v modlitebni v Svätom Petri aj pekná slávnosť, kde slúžil Božím slovom predseda maďarských baptistov brat János Papp, ktorý sa na ďalšie obdobie stal aj predsedom Rady MABAVISZu. Zhromaždenie pozdravili aj starosta Svätého Petra J. Jobbágy, podpredseda Rady BJB Z. Kakaš a poslanec NR SR J. Szöllős. Pekným momentom bolo aj zasadenie stromu s číslom 200 z celkového počtu 500, ktoré budú zasadéné pri príležitosti uvedeného 500. výročia začiatka (ana)baptistickej misie na území bývalého Uhorska. Po spoločnom občerstvení a vzájomnom spoločenstve pri jedle pokračovala slávnosť prednáškou o histórii anabaptistov a baptistov, ktorú mal rektor Baptistickej teologickej akadémie v Budapešti br. Kálmán Mészáros.

TOMÁŠ TYRLÍK

Měl jsem tu výsadu, že jsem byl od dětství veden mými rodiči k víře. Každý den nám, dětem, rodiče četli z obrázkové Bible, učili jsme se zpívat dětské písni a společně jsme se modlili. Rovněž prarodiče, zvláště babičky byly pro mě velkým vzorem víry a pokorného následování Pána a oddanosti ve službě vyučování dětí na nedělní besídce.

Moje cesta k osobní víře neprošla nějakým dramatickým zlomem či vzdorem. Pán Bůh se velmi intenzivně a mocně dotkl mého srdce na jednom letním pobytu mládeže, když mi bylo 14 let. Tehdy jsem si uvědomil, že Pán zemřel i za moje hřichy a provinění a v modlitbě jsem svěřil svůj život Pánu. Od toho okamžiku se učím žít s Ním a toužím, aby mě vedl a formoval svým Slovem a naplňoval Svatým Duchem ke každému dobrému dílu.

Po několika letech od onoho doteku Boží milosti jsem se stal vedoucím skupiny mládeže a postupně jsem vstupoval do dalších služeb a odpovědností ve sboru.

Pak ve mně, po celkem dramatických událostech vzpoury a odmítání Božího povolání, dozrálo rozhodnutí jít studovat teologii a věnovat svůj život pastýrské a kazatelské službě, v níž mohu za velké a obětavé podpory mé milované manželky sloužit už téměř 30 let. Bez opory a podpory manželky bych už mnohdy tuto službu možná vzdal a opustil, ale je to ona, která se za mě modlí (a modlíme se i společně), neustále mě povzbuzuje, dodává sil a pomáhá vstát a jít dál, když člověk mnohdy padá únavou a vyčerpáním. Jsem za ni nesmírně vděčný Pánu Bohu.

Období největší krize ve službě jsem prožíval v roce 2016 před oslovením, abych kandidoval na biskupa. Bylo to pro mě nejtěžší období v mé dosavadní službě v církvi. Byl jsem na pokraji rozhodnutí odejít ze služby v církvi vůbec. Prožíval jsem velkou vnitřní bolest nad současným stavem v církvi, vztahy nelásky, neodpuštění, obviňování. Vnímal jsem, že mnohdy poukazujeme na hřichy druhých, ale sami nevidíme, nebo nechceme vidět hřichy, které jsou v nás.

Na jedné straně jsem byl velmi smutný z téhoto vztahu a mnohých slov odsouzení, na druhé straně jsem prožíval zvláštní Boží vedení, blízkost a hloubku vztahu s Pánem, která byla ještě navíc umocněna zdravotními problémy a různými životními zkouškami mých nejbližších. Stále si kladu otázku: „Čemu mě, Pane, chceš skrze tyto těžké chvíle naučit?“ Příznám se, že po téhoto trpkých zkušenostech jsem neměl ani pomyslení kandidovat na biskupa. Ba naopak, rázně jsem to odmítal. Ale právě v této osobně těžké situaci mě některí povzbuzovali, abych do toho šel. Bránil jsem se každé takové myšlence. A to jsem ještě netušil, jaký zápas se bude v mém nitru odehrávat. Čím víc jsem však tuto myšlenku odmítal, tím víc jsem prožíval nepokoj. Připadal jsem si jako Mojžíš před Pánem Bohem, hledal jsem výmluvy, že to není úkol pro mě. Chtěl jsem utéct, jako Jonáš.

Podobné zápasby jsem prožíval před tím, než si mě Pán povolal do pastýrské služby. Tehdy, po absolvování gymnázia v roce 1988, jsem začal studovat na VUT v Brně na elektrotechnické fakultě obor technická kybernetika, ale přitom jsem vnitřně silně vnímal, že mě Pán volá do své služby. Nakonec jsem při jízdě nočním vlakem padl v kupé na kolena a v modlitbě jsem vyznal, že už nechci utíkat od úkolu, který Bůh má pro mě a v pokoře jsem svěřil svůj život do služby Pánu.

Toto období mi Pán Bůh připomněl ve zmiňovaném roce 2016. Uvnitř jsem se stejně jako tehdy urputně bránil, argumentoval před Pánem Bohem, že to nezvládnu, že to po mě nemůže chtít, že nejsem ten správný typ pro tuto službu. A čím víc jsem

zápasil s Bohem, tím víc jsem dostával slovo ujištění: „Ano, ty sám to nezvládneš, ale jsem tu Já, který té chce vést, uč se spoléhat na моji moc a sílu.“ Uvědomoval jsem si a stále uvědomují svoje mnohé slabé stránky, nedostatky a limity, ale také Boží milost, dobroty a velkou trpělivost. Toužím se stále učit důvěře v Boží slovo a Jeho zaslíbení.

Mnohokrát jsem v modlitbách plakal a vyléval své srdce před Pánem na Goduli, mém modlitebním místě (které bylo v minulosti místem tajných bohoslužeb evangelíků v době pronásledování), prosil jsem ho, aby mě „minul tento kalich“. Ale také jsem řekl: „Ne jak já chci, ale jak Ty chceš, Pane.“ Po několika měsících intenzivních modliteb, rozhovorů s několika mými důvěrníky a zpovědníky jsem tuto záležitost odevzdal plně do Božích rukou a prosil jsem Pána o Jeho slovo pro moji situaci.

Pán mi daroval tato slova z knihy proroka Izajáše 41, 10: „*Neboj se, vždyť já jsem s tebou, nerozhlížej se úzkostlivě, já jsem tvůj Bůh. Dodám ti odvahu, pomocí ti budu, budu tě podpírat pravici své spravedlnosti.*“ A slova z Matoušova evangelia 5, 11–12: „*Blaze vám, když vás budou tupit a pronásledovat a lživě mluvit proti vám všecko zlé kvůli mně. Radujte se a jásejte, protože máte hojnou odměnu v nebesích; stejně pronásledovali i proroky, kteří byli před vámi.*“

Na základě téhoto biblických veršů jsem řekl Pánu, at se děje Jeho vůle. Jsem ochoten v bázni a pokoře před Pánem Bohem převzít, pokud to bude Jeho vůle, spoluzodpovědnost v církvi, do níž mě Pán povolal.

Mým mottem v životě a ve službě je verš z listu Římanům 14, 19: „*A tak usilujme o to, co slouží pokoji a společnému růstu.*“ Pán Bůh mě stále učí lásce, trpělivosti, pokoře, a především vědomí toho, že bez Něho, bez Jeho lásky a dobroty bychom byli ztraceni, bez pravého smyslu a cíle v životě. Každý den se modlím, abych byl dobrým nástrojem v Božích rukou a následoval Jeho záměry a vůli pro život v rodině i ve službě Jemu.

Moje první kontakty s rádiem TWR byly za hlubokého socialismu, kdy jsme doma společně u jednoho nekvalitního rádia poslouchali relace TWR. Poté jsem se osobně při studiu na VUT v Brně seznámil s bratrem Jiřím Dedečusem, který byl tehdy plně zapojen do nahrávání a přípravy pořadů. V posledních letech jsem pak byl jako pastor několikrát pozván pracovníky Rádia 7 ke spolupráci na různých pořadech nebo požádán o napsání nějakého článku či zamyšlení.

A před několika lety přišla nabídka Katky Hodecové, zda bych měl ochotu se zapojit a stát se součástí rady TWR. Po zvážení jsem nakonec tuto výzvu s pokorou přijal. Chtěl bych svým malým dílem sloužit k šíření evangelia na naši zemi a povzbuzovat tým pracovníků redakce Rádia 7 v jejich náročné, ale věřím také požehnané práci a službě. Jsem si vědom, že tato práce vyžaduje velké nasazení a vytrvalou obětavost. Proto jsem za celý tým pracovníků Rádia 7 velmi vděčný a vyprošuji pro ně u Pána sílu, neutuchající inspiraci Duchem svatým, vytrvalost, radost a svěžest ducha a také pevné zdraví.

POKRAČOVÁNÍ Z MINULÉHO ČÍSLA ROZSÉVAČE ZA PROTEKTORÁTU

Minule jsme končili tragickou událostí, smrtí v koncentračním táboře v Osvětimi. Obdobně jako bratr Theofil Malý zemřel také Norbert Fabián Čapek, zakladatel sboru v Brně. V té době ovšem nebyl již kazatelem naší Jednoty, kterou pro teologické rozdíly opustil v roce 1913. V době protektorátu byl členem hnuti unitářského. Gestapo se intenzivně zajímalo také o osobu pardubického kazatele Jana Říčáře (který se v roce 1943 po rezignaci Josefa Tolara stal předsedou VV Jednoty) kvůli jeho vazbám na křesťanskou mládežnickou organizaci YMCA. Do domácího protinacistického odboje byl aktivně zapojen bratr Cyril Burget, kazatel v Kroměříži. Bratr nejprve vedl jednotku podzemního hnuti a v závěru války se stal velitelem partyzánské skupiny Grado. Mohu v této souvislosti připomenout i odbojářskou činnost bývalého kazatele Bohumila Hanuše, který ovšem již od roku 1930 pracoval v civilním povolání.

Pojďme se však podívat na život Jednoty postupně. Dříve, než se budu věnovat jednotlivým sborům, které se ocitly v Sudetech, podíváme se na celkovou situaci církve.

**Láska je více než nenávist.
Můžeme něco vykonat, když
budeme žít v blízkosti Boží.
Neznáme budoucnost,
ale známe Ježíše a On vládne
nad budoucností**

území, ale také k bratřím a sestrám žijícím v Sudetech, ve sborech, které dříve tvořily součást Bratrské jednoty Chelčického. K těm, kteří se nyní stali součástí německého Svazu, jejichž kazatele byli německé národnosti. V této souvislosti jsou jistě významná slova bratra W. O. Lewise z American Baptist Foreign Mission Society, která napsal v dopise zasláném ještě poslední předválečné konferenci v Pardubicích v srpnu 1938:

„Láska je více než nenávist. Můžeme něco vykonat, když budeme žít v blízkosti Boží. Neznáme budoucnost, ale známe Ježíše a On vládne nad budoucností.“ Ve dnech 5.–7. ledna 1940 se konala konference Jednoty ve Vysokém Mýtě za účasti delegátů z Čech a Moravy. Postoj okupačních orgánů vůči českým baptistům byl do značné míry ovlivněn dobrými vztahy mezi nacistickou vládou a německým Svazem baptistických sborů (Bund der Baptisten Gemeinden), především díky Paulu Schmidtovi, který stál v čele Svazu a patřil k nacionalisticky a konzervativně smýšlejícím. Ačkoliv tedy nemuseli čeští baptisté přejít do illegality, bylo nutné, aby po odtržení pohraničí a vzniku Slovenského štátu vyřešili své organizační uspořádání. Konference se zúčastnil jako zástupce německého svazu bratr Rockschiess z Berlína. Bylo nutné vyřešit otázku ustavení „Jednoty Moravy a Čech“, protože původní Jednota přestala právně existovat. Můžeme říci, že původní Jednota existovala, ovšem jenom duchovně. Jednalo se také o právním postavení našich sborů v Protektorátu Čech a Moravy i s ohledem na vlastnictví majetků, které i v této situaci mohlo být pouze formou spolků. Dalším projednávaným bodem byl poměr českých a moravských bratří k baptistům na Slovensku a v Německu. Zaznělo, že musí zůstat stejný jako před válkou, tedy plný lásky. Zástupce německého svazu bratr Rockschiess zdůraznil poslání církve: „Učte všechny národy,“ v čemž viděl nutnost společného zvěstování evangelia a spolupráce na vinici Páně. Z jeho úst zazněla výzva: „Neklidná doba není doba, která by neměla přinést ovoce. Ono přijde svým časem.“

Jistě jsou v této souvislosti skutečně vypovídající slova z dopisu bratra Tolara, zaslávaného v červnu 1940 bratru Paulu Schmidtovi, vedoucímu Svazu baptistických sborů v Německu: „...když zde byl v lednu bratr Rockschiess, důrazně jsme mu vysvětlili, že my baptisté, nemáme s politikou nic společného. A platí Ježíšova slova:

„Hledejte nejprve království Boží! To jsme také dosvědčili bratru Rockschiessovi a potvrdili jsme mu, že to s misí není tak lehké a jednoduché právě proto, že my jsme vzdáleni politických otázek, protože i pro nás, pro naše konání platí Boží slovo z Rím. 13. kapitoly.“

Dále bratr Tolar odpovídá na nabídku finanční pomoci od německého svazu. „Potěšilo mne, že máš starost o to, aby dílo netrpělo kvůli nouzi sborů. Je to pravda, je nutné na to dát pozor, ale láska Boží nám podivuhodně pomáhá. Minulou neděli jsem směl otevřít novou stanici, práce je mnoho, ale dělníků je méně.“

Německý svaz tehdy nabídl i finanční pomoc, např. na platy kazatelů. Bratr Tolar musel tuto nabídku odmítnout, protože sbory pochopitelně nechtěly být zavázány: „...kromě toho jsi mi psal, že jste připraveni učinit něco pro platy našich kazatelů. Opět jeden projev uslechtilého smýšlení našich bratří. Vysvětlil jsem to tehdy jak sborum, tak jejich kazatelům, a toto je vedlo k větší věrnosti a plnění povinností a zdá se, že něco z toho působí dodnes. Každý z našich kazatelů nyní ví, že v opravdové nouzi se může prostřednictvím mého zprostředkování obrátit na bratry v Německu. Proto, že to doposud žádný z nich neučinil, není nutné je za to kárat. Pokud sbory chtějí samy pečovat o své kazatele, chtějí si samy pomoci, i když to stojí mimořádné oběti, to je přece něco velikého a uznešeného. My přece víme, s rozpínáním říše uznají i pro nás svaz nové povinnosti a příležitosti, všude tam, kde je válka, je potřebná pomoc. Víme jenom jedno: Věc je Tvá, Pane Ježíši Kriste...! A to nám musí, to nám může stačit.“

Ještě více vypovídá o situaci dopis bratra Tolara bratru Schmidtovi z května 1941. Vypovídá především mnohé o snahách německých bratří a o odvaze bratra, který stál jako předseda VV v čele Jednoty: „...nemohu si rozpomenout na br. Knappa z Drážďan (jen shoda jmen s br. Magnusem Knappem), ovšem jeho starost o nás v Protektorátu mne překvapila. Dlouhá léta se o nás nikdo nestaral a potom přijde br. Knappa s objevem, že my nejsme státem uznáni. To mne překvapuje. Nebyli naši otcové nejen zde v této zemi, ale vždy neuznáni? Bylo to již v roce 1919, kdy jsem byl předvolán na vládu, a bylo nám nabídnuto uznání. Potom tam šel i bratr Josef Novotný. My jsme tuto nabídku odmítli. S presidentem Masarykem, který byl zbožný muž, jsme o tom hovořili a on nám to neradil, pokud chceme zůstat b i b l i c k o u s p o l e c n o s t í. Asi v roce 1938 byli zástupci kongregacionalistů u prezidenta Beneše a jednali s ním právě o tom a shodli se na tom samém. Neuznání! V Protektorátu je to stejně, státem uznána církev musí mít vyznání víry. Její kazateli musí mít za sebou maturitní zkoušku a musí mít vysokoškolské vzdělání. Takový kazatel musí potom být také potvrzen ministerstvem, musí vést matriky, tzn. záznamy o narození, uzavření manželství a úmrtí atd. Ano, kdyby u nás bylo něco takového možné, jako u Vás v Německu, nechali bychom si líbit, abychom tvořili „korporaci veřejného práva“, ale to nejde... Naši otcové nejen v Čechách, ale všude, byli svobodní, a pokud bude trvat válka, chceme zůstat svobodní! Pokud by se nám mělo stát něco nepřátelského, potom jsme připraveni uzít na sebe kříž a jít dál svou cestou.“

Slavomila Švehlová
Další část uvedeme v příštím čísle Rozsévače.

ROZHовор S KAZATEĽOM BRATOM PAVLOM PIVKOM

Stať sa kazateľom je veľké rozhodnutie, aspoň v mojich očiach. Ako si prežil povolanie do služby?

Ak mám odpovedať na túto otázku, musím sa vrátiť na začiatok môjho kresťanského života. Mal som 16 rokov, keď som sa znovuzrodil a stal som sa veriacim kresťanom. Mojou túžbou bolo od počiatku môjho nového života slúžiť Pánu Bohu a zvestovať ľuďom Božie slovo. Aj preto som sa rozhodol študovať teológiu. Študoval som na EBFUK v Bratislave a tiež na evanjelickej akadémii v Budapešti. Po ukončení štúdia v roku 1994 som sa stal kazateľom Božieho slova.

Kto z ľudí ťa najviac ovplyvnil na ceste stať sa kazateľom?

Na začiatku mojej kresťanskej cesty ma najviac podporoval jeden môj dobrý priateľ Miloš. On ma povzbudzoval pri mojom rozhodnutí ísť študovať teológiu a tiež v službe kazatela.

Kto je tvojím vzorom teraz (učiteľ, filozof v zmysle, od koho rád čerpáš, aké knihy rád čítas, koho kázne rád počúvaš)?

Vzorom sú pre mňa môj bývalý profesor teológie (Ján Grešo) a z kazateľov BJB bratia Paľko Kondač a Juraj Pribula.

Koľko rokov si už kazateľ a v ktorých zboroch si túto funkciu vykonával?

Kazateľom BJB v Podunajských Biskupiciach som sedem rokov. Napriek tomu, že sme počtom malý zbor, bratia a sestry sú verní v nasledovaní Pána Ježiša. To si veľmi vážim a teším sa z toho. Slúžil som aj v iných zboroch BJB, vo Viere a na Palisádach, ale nie v pozícii kazateľa.

Čo máš na tejto práci najradšej, alebo čo ti dáva pocit, že táto práca má zmysel?

Najväčšiu radosť v službe mám z toho, keď vidím, že ľudia, ktorým slúžim, prejavujú záujem o Božie slovo, majú túžbu duchovne rásť a upevňuje sa ich vzťah s Pánom Ježišom Kristom.

Čo je pre teba najťažšie?

V tejto službe je pre mňa najťažšie, keď treba riešiť konflikty v zbere. Ja som skôr introvert, nemám rád konflikty, ale keďže aj tie patria k životu, je to pre mňa výzva.

Mal si niekedy krízu a chcel si si nájsť iné povolanie?

Ak áno, čo ti pomohlo zotrovať? Ak by si nebol kazateľ, aké zamestnanie by si mal?

Zatial som neoloútovať, že som kazateľom, a dúfam, že ani neoloútujem. Robím to, čo som vždy robiť chcel. Mal som radosť aj z práce redaktora v Rádiu 7, kde som pracoval tri roky ako dobrovoľník. Mal som aj svoju vlastnú reláciu s názvom

Mefiboset. Bolo to tiež pekné obdobie života, za ktoré som Pánu Bohu vďačný.

Máš rodinu? Ako to vnímajú a čo je pre nich ťažké?

Mám manželku Anku, s ktorou spolu kráčame životom už vyše 21 rokov. Na tejto životnej ceste nás vedie denne Pán Ježiš. On nám verne pomáha zvládať všetky zápasys života aj s našimi zdravotnými ťažkostami.

Práca s ľuďmi je vyčerpávajúca. Ako oddychuješ a akú psychohygienu si si našiel?

Niekedy samozrejme aj mňa premôže únavu ako každého. Vtedy najradšej relaxujem pri počúvaní dobrej hudby (nielen kresťanskej), rád čítam teologickú literatúru a zahrám si šach, keď mám príležitosť.

Čo je pre teba ako kazateľa v týchto dňoch najlepšie a najťažšie?

Ako kazateľ mám radosť z toho, čo som už spomenul vyššie, teda keď vidím, že v zbere ľudia milujú Pána Ježiša a túžia po duchovnom raste. V súčasnosti ma prirodzené trápi nepokoj a vojna za našimi východnými hranicami.

Chcel by si povedať niečo, na čo som sa ťa neopýtal?

Chcel by som ešte spomenúť, že slúžim aj v zbere na Palisádach, kde máme pravidelné vyučovanie z Božieho slova a pritom so sestrami a bratmi zažívame krásne spoločenstvo. A na záver pripomienem aj službu v zariadeniach pre seniorov v Bratislave, ktorú konám už dvanásť rokov. Táto služba ma tiež vnútorné veľmi napĺňa, mám z nej radosť a som za ňu vďačný. Za túto službu ďakujem, brat Janko, aj tebe, lebo práve ty si ma do tejto služby svojho času uviedol.

Rozhovor viedol Ján Szöllös

NEPŘIDÁVEJ SE K FALEŠNÝM POMLUVÁM!

„NEBUDEŠ ŠÍRIT FALEŠNOU POVĚST. NESPRÁHNEŠ ŠE SE SVÉVOLNÍKEM, ABY SES STAL ZLOVOLNÝM SVĚDKEM“ (EX 23, 1).

Zlovolný nebo lživý svědek pomáhá někomu svévolně prosazovat vlastní zájmy nespravedlivým způsobem. Bůh něco takového zakazuje. Ve Starém zákoně (v Bibli) to Hospodin připomíná na více místech. Ex 20, 16: „Nevydáš proti svému blížnímu křivé svědectví.“ V Přísloví v 6. kapitole se v 19. verši píše, co Hospodin nenávidí: „Křivý svědek, který šíří lži, a ten, kdo vyvolává mezi bratry sváry.“

Bůh je svatý a spravedlivý. Nesnáší falešné pomluvy.

V dnešní době bychom mohli říci „roznášet drbý“. Jak se říká: jeden něco povídá, že druhý něco slyšel, že třetí něco viděl. A my, aniž bychom si informace ověřili, posíláme je dál. Je

nesmírně obtížné a nepříjemné stát se terčem pomlouvačů a čelit falešné pověsti. Těžko se proti tomu dá bránit a je to velmi zničující. Bůh před takovými věcmi svůj lid varuje. Dt 17, 4: „A bude-li ti to oznameno nebo o tom uslyšíš, dobře si to prošetří. Je-li to jistá pravda...“

V Bibli můžeme na více místech číst o tom, jak slovo povzbuzuje, nebo naopak ubližuje, ubíjí. Přísloví 12, 17–19: „Kdo šíří pravdu, hlásá spravedlnost, kdežto křivý svědek lešt. Někdo tlachá, jakoby probodával mečem, kdežto jazyk moudrý hojí. Pravdivé rty se zajistí navždy, kdežto jazyk zrádný na okamžik.“

Modleme se za moudrost, abyhom se umeli podobným nešvarům jazyka vynout, a abyhom poznali, jak být ve správnou chvíli zdrženliví v řeči. Občas s tím máme problémy.

P. Kučera

ROZSIEVAČ 11

JAK ZASTAVIT ČAS A ZŮSTAT STÁT V PŘÍTOMNOSTI

V průsečíku věčnosti a času

Měli bychom se cvičit v tom, jak zastavit čas a zůstat stát v přítomnosti, v tomto „nyní“, jež je naší přítomností a také průsečíkem věčnosti a času.

Co pro to můžeme udělat? Tady je první cvičení. Můžete ho provádět ve chvílích, kdy nebudeste mít vůbec nic jiného na práci, kdy vás nic nebude tlačit ani dopředu, ani dozadu, a kdy budete moci strávit pět minut, tři minuty nebo půl hodiny odpočinkem a nic nedělaním.

Sedněte si a řekněte si: „Sedím, nic nedělám a pět minut nic dělat nebudu,“ a odpočejte, a postupně během této doby (minuta nebo dvě možná budou maximum, co budete schopni ze začátku vydržet) si uvědomujte: „Jsem zde, v Boží přítomnosti, v přítomnosti sebe sama, v přítomnosti všeho nábytku okolo, klidně sedím, nikam nespěchám.“

Musíte ovšem udělat ještě jednu věc: předsevzít si, že během těchto dvou nebo pěti minut, během nichž se máte učit, že přítomnost existuje, se nenecháte zdvihnout vyzváněním telefonu, klepáním na dveře ani náhlým vzedmutím energie, která vás nutí právě v tu chvíli udělat to, co jste deset let odkládali. Takže se posadte a řekněte si: „Jsem zde,“ a zůstaňte tak.

Až se naučíte zvládat v těchto okamžících vnitřní nepokoj, být zcela klidní a šťastní, pak prodlužte těch pět minut na delší dobu a pak ještě na delší.

Samozřejmě přijde chvíle, kdy bude lepší se někde skrýt, protože můžete tiše sedět dvě minuty, i když telefon zvoní nebo někdo klepe na dveře, ale vydržet takové dobývání čtvrt hodiny je téměř nemožné. Pak si ale uvědomte, že kdybyste nebyli doma, neotevřeli byste ani nezvedli telefon. Nebo, máte-li víc odvahy nebo sebejistoty, můžete to dělat jako můj otec, který věšel na dveře oznamení: „Nemusíte klepat. Jsem doma, ale neotevřím.“ Toto je mnohem účinnější cesta, protože lidé to hned pochopí, kdežto když řeknete: „Počkejte laskavě pět minut,“ jejich laskavost obvykle během dvou minut vyprchá.

Když jste se naučili této stálosti, tomuto klidu, musíte se naučit zastavit čas nejenom v okamžících, kdy by se stejně vleklo nebo zastavil, ale ve chvílích, kdy beží, kdy na vás klade nároky. Postup je následující. Děláte něco, co povážujete za důležité, máte pocit, že pokud to neuděláte, celý svět začne ve svém běhu kolísat. Pokud si v takové chvíli řeknete: „Dost,“ objevíte mnoho věcí. Jedenak to, že svět nezakolísal, a dále, že celý svět – jestli si to dokážete představit – může počkat pět minut, kdy pro něho nebude nic dělat. To je důležité, protože obvykle

klameme sami sebe, když říkáme: „Musím to přece udělat, je to správné, je to moje povinnost, nemůžu to nechat nedodělané.“ Samozřejmě, že můžete, protože ve chvílích totální lenosti necháváte věci neudělané mnohem delší dobu, než je těch pět minut, které jste si vyhradili.

Takže si řekněte: „At se stane cokoliv, ted' toho nechám.“ Nejjednodušší je, mít u sebe budík. Nastavte si ho a řekněte si: „Ted' budu pracovat a nebudu se na něho dívat, dokud nezazvoní.“ To je velmi důležité. Jedna z věcí, které se musíme odnaučit, je dívat se na hodiny. Když někam jdete a víte, že jdete pozdě, díváte se na hodinky. Ale nemůžete přece jít stejně rychle, když se díváte na zápěstí, jako když se díváte rovně před sebe. A když se budete přesvědčovat, jestli jste se opozdili o sedm minut nebo pět nebo tři, na vašem pozdním příchodu tím stejně nic nezměníte. Takže, určete si čas, kdy se vydáte na cestu, a když ho dodržíte, budete tam včas, a když vyrazíte pozdě, jdete tak rychle a rázně, jak můžete. A až dorazíte ke dverím, udělejte patřičně kající obličeji, až vám otevřou.

Nuže, ve chvíli, kdy budík zazvoní, víte, že příštích pět minut pro vás svět neexistuje a že se nepohnete z místa. Je to Boží čas a vy se budete chovat v Jeho čase tiše a pokojně. Na začátku to asi bude obtížné, budete mít pocit, že je přece velmi důležité, abyste, řekněme, dopsali dopis, dočetli odstavec. Ve skutečnosti velmi brzy zjistíte, že to můžete docela dobré o tři, pět, nebo dokonce deset minut odložit a nic se nestane. A když budete dělat něco, co vyžaduje pozornost, zjistíte, že to potom budete dělat mnohem lépe a rychleji.

Prostě se plně soustředte na osobu nebo úkol, který je před vámi, a když skončíte, zjistíte, že jste na to potřebovali o polovinu méně času než dříve, a přesto jste viděli a slyšeli všechno.

Často dávám tuto radu lidem v různých životních situacích a účinkuje to. Takže když budete dělat tato cvičení a začnete nejdřív zastavovat čas, který se nepohybuje, a nakonec čas, který se snaží rychle ubíhat, zjistíte, že v okamžiku, kdy jste překonali vnitřní napětí, vnitřní zmatek, nervozitu a úzkost, plyne čas tak, jak má.

Dovedete si představit, že každou minutu uplyne jenom jedna minuta? Přesně to se děje. Je to podivné, ale pravdivé, i když podle našeho chování by se dalo soudit, že pět minut může uběhnout za třicet vteřin.

Ne, každá minuta trvá stejně dlouho jako ta následující, každá hodina jako ta, co přijde po ní.

A. S.

BOŽIE ZÁHADY

„Lebo čo je neviditeľné z Noho, Jeho večná moc a božskosť, to od stvorenia sveta rozjímaním môžu pozorovať z Jeho diel...“ (R 1, 20).

Ak sa budete snažiť vyčerpávajúco racionalizovať Boha, zlyháš. Okolo Boha existuje mnoho záhad, ktoré v tomto živote nikdy nepochopíme. Ako môže niečo malé a konečné, obmedzené časom a priestorom, pochopiť nekonečného Boha? Nemali by sme si myslieť, že je niečo zvláštne na tom, že je nemožné vysvetliť mnohé záhady materiálneho sveta.

Kto dokáže vysvetliť, prečo zemské jadro pritahuje predmety? Kto dokáže pochopiť zákon gravitácie? Newton ho objavil, ale nedokázal ho vysvetliť. Kto dokáže vysvetliť zázrak rozmnožovania? Mohli by sme predložiť vefá dôkazov

a argumentov, ktoré by naznačovali Božiu existenciu.

Avšak jednoduchá pravda znie nasledovne: Boha nemožno dokázať čistým racionalizovaním. Nemôžeme Ho vtesať do malej umelej skúmavky alebo Ho obmedziť na matematický vzorec. Ak môže ľudská mysel' úplne dokázať Boha, potom nie je väčší než mysel', ktorá Ho dokázala.

Modlitba

Všemohúci Pane Bože, hoci moja konečná mysel' nemôže pochopiť rozsah Tvojej veľkosti, vnímal som Tvoju přítomnosť v tichosti svojho srdca a to ma teší.

Billy Graham

TOBĚ PATŘÍ CHVÁLA

Jsou to už krásné dva roky, kdy jsme přišli s Ondrou do sboru, kde jsme našli víru v Boha i milující křesťanskou rodinu. Jako malá jsem vyrostala v milující rodině katolíků. S babičkou a dědečkem jsem chodila do kostela, a docházela jsem i do kroužku náboženství, kde jsem slyšela o Slově Božím. Prodělala jsem i první svaté přijímání a běrmovaní. I když jsem vyrostala v rodině věřících, sama jsem dosti hřešila. Přestala jsem věřit v Pána Boha. Měla jsem nečisté myšlenky a obrátila jsem se k Pánu Bohu zády. V roce 2019 mi mamka představila mého budoucího muže Ondru, který v Pána Boha věřil a ukázal mi, jak je Bůh dobrativý a milosrdný. Že dokáže odpoutat i těm kdo sejdou na scestí.

V roce 2020 nás naše kroky zavedly před práh domu tety Helenky a společná modlitba mi ukázala, že je i dobrá cesta, a to k Pánu Bohu. Pozvala nás do sboru a my jsme začali docházet na nedělní kázání. Ale pořád jsem pocítovala neklid, že to nejsem já, že ještě nejsem pořádně věřící, jak bych měla být.

Nastala doba covidu a mne odvážela sanitka v horečkách do nemocnice. V mdlobách už jsem pocítovala, že je něco špatné, začala jsem se usilovně modlit, prosila jsem Pána Boha o uzdravení, o odpusťení, aby se mohla ještě shledat se svými blízkými i s bratry a sestrami v blanenském baptistickém sboru. V ten moment jsem pocítila klid a vnitřně uslyšela Pána Boha, že je se mnou, že mi odpustil moje hříchy, at beztrácím

víru a naději. Ať věřím, že mě uzdraví. Že láska a víra k Němu mi vždy ukáže tu správnou cestu. Když jsem se probrala v nemocnici a ujistili mě, že na 40°C se neumírá a že to není COVID, ale kampylobakteriota, děkovala jsem Pánu Bohu, že mě vyslyšel a pomohl mi k uzdravení.

Vše se obrátilo k dobrému, s Ondrou jsme se vzali a před Pánem Bohem, bratry a sestrami jsme si slíbili věrnost a lásku. Od sboru jsme dostali nádherný svatební dar, pozvání na Motivační víkend pro manželské páry, na Skalní mlýn u Blanska, kde jsme poznávali sebe navzájem i Pána Boha. Ve sboru jsme byli vyzváni ke křtu a já pocítila od Pána Boha takové jemné popostrčení. Přihlásili jsme se s Ondrou ke křtu a v neděli 19. června jsme byli s dalšími bratry a sestrami pokřtěni. Chvála „Ty jsi Pán“ mne mocně zasáhla a pomáhá mi každičký den. „Tobě patří chvála, čest a sláva, pozdvihne svoje dlaně.“ Děkuji Ti, Pane Bože, že jsi mi ukázal pravou víru, lásku, pokorou, pravou cestu k Tobě, Pane.

Bohumila Pelikánová.

ONO TO ZABRALO

Od narození vyrůstám ve věřící rodině. Moje máma a sestra věřily v Boha, ale tátá ještě ne. Máma mě pomalu seznamovala s Ježíšem, chodili jsme do sboru, ale v té době jsem tam chodil jenom z donucení. Po několika letech, když jsem začal chodit do třetí třídy, jsem si mysl, že tenhle rok dopadne dobře, protože jsem měl dobré známky, paní učitelka mě chválila, ale nechodil jsem do sboru. A to bylo špatně. Od té doby, co jsem přestal chodit do sboru, jsem se pořád hádal s mámou, protože po mě chtěla, abych tam chodil. Taky jsem se hádal s mojí sestrou a s jedním spolužákem, který mě opravdu nenáviděl. Začal jsem z toho být smutný a unavený. Říkal jsem si, že jediné, co pro to mohu udělat, je modlit se. Tak jsem poklekl a prosil Ježíše o odpusťení a požehnání. A ono to opravdu zabralo. Vztah s mojí sestrou se neuvěřitelně zlepšil a i se spolužákem Michaelem, který mě dříve nenáviděl. A proto jsem začal znova chodit do sboru a rozhodl jsem se dokonce, že se i s tátou nechám pokřtít.

Matyáš Kladner (13 let), Sbor BJB Blansko

SÁM VOJÁK V BOJI NEOBSTOJÍ

Jmenuji se Leona a jsem z Moravy. Narodila jsem se do napůl věřící rodiny. Mamka je katolická a taťka uvěřil a příjal Ježíše Krista do svého srdce až během života. Celý život jsem vyrůstala s nepochybou a neotřesitelnou vírou v Pána Boha. Mám dvě sestry a všechny tři jsme byly pokřtěné jako miminka a patřily ke katolíkům. Do kostela jsme chodily celkem pravidelně, a jak už to u dětí bývá, často s odporem. Nikdy jsem nad kázáním Božím slovem moc nepřemýšlela. Že Bůh je, dal mi život, miluje nás, jsem věděla docela jistě. Ale víc mě to nijak nezajímalо. Modlila jsem se každé ráno a děkovala, že jsem se probudila. Každý večer jsem děkovala za vše, co jsem prožila. Ale to bylo všechno. Když se mě někdo zeptal, jak to, že jsem pořád tak veselá a ze všeho se pořád raduji, odpovídala jsem: „To ne já, to Bůh mě dělá šťastnou! Dává nám tolik důvodů k radosti! Obdarovává nás tím vším kolem, to nejde se neradovat! Mám zdravé ruce, nohy, vidím, slyším, mluvím – tolik důvodů k radosti, je pořád za co děkovat!“ Přestože se mě Pán Bůh takhle dotýkal a dával se mi poznat, prožila jsem mládí plné divokého tanče a hazardu se zdravím. Nejednou jsem skákala do vody šípku s rukama za zádama

(a to docela z výšky). Nebála jsem se ničeho, ale také mi nedocházelo, že o ten vzácný dar zdraví můžu i přijít. Ať už při skocích do vody nebo při tancování breakdance, což byla hned po mažoretkách další moje velká radost.

Vdávala jsem se poměrně brzo, ve dvaceti letech. Můj muž byl nevěřící, ale respektoval, že svatbu chci jedině v kostele před Pánem Bohem. Narodili se nám dva, díky Pánu Bohu, zdraví kluci. Moje ranní a večerní modlitby stále trvaly, ale jinak se nic v mé vztahu k Bohu nezměnilo. Občas jsem zašla do kostela, vždy hájila vytvářející Boha před přihlouplými narážkami mého manžela, když měl občas tu potřebu odrazovat mě od víry, ale vždy jsem byla pevná a neoblamná.

Když měly děti dva roky a rok, manžel odešel k jiné ženě, se kterou měl již delší dobu poměr. Zůstala jsem s dětmi sama. I přes všechny ty věci, co se děly kolem, jsem měla pokoj a klid na srdci. Stále jsem se modlila ráno a večer, pouze to! Řešila rozvod, zdraví dětí, práci, peníze. Stále klid, úsměv na rtech. Zpívali jsme si, radovali se, hráli si, plno smíchu a radosti. Večery už tak radostné nebyly. Když děti usnuly, prázdnota, samota, pochyby sama o sobě, že jsem jako žena zklamala.

Začala jsem kouřit cigarety. Vždy jen večer a vždy s modlitbou: „Pane Bože, prosím, odpust mi to, ale já to potřebuju.“

S výčtkami že kouřím.

Byla to trošičku náročnější doba, syn astmatik, alergik, ekzematik, často nemocný. Mladší syn ze solidarity k nemocnému bráškovi zůstával ležet v posteli též a chtěl stejnou dietku, co nemocný syn. Pět let jsme byli téměř pořád doma. Žádný kolektiv, nákupy mi předávali moji rodiče většinou ve dveřích. Pomáhali mi tím, abych nemusela od synů odcházet. Nakonec byly mou jedinou procházkou večerní cesty s odpadkovým košem. Netušila jsem, že i tuhle činnost může člověk dělat rád, a že se na ni budu těšit.

Když měly děti šest a pět let, Církev bratrská v Letovicích pořádala Alfa kurzy. No a já jsem měla zájem si poslechnout to povídání o Bohu, Ježíši Kristu a Bibli. A tam jsem poprvé v životě pochopila, že Pán Bůh nejen vyslyší naše modlitby, ale i na ně odpovídá! Tam jsem si uvědomila, že mě celý život doprovází, drží, dává sílu a pokojnou mysl. Začala jsem navštěvovat Církev Bratrskou, jejich bohoslužby se mi moc líbily. Chvály, výklad Božího slova, svědectví, komunikace – všechno. Byl to úplný opak toho, co jsem znala z kostela. Dokonce mě vzali s sebou na týdení pobyt v Křížanově, kde jsem se obrátila a i přes to, že jsem věřila, že je Svatý Duch ve mně, jsem pozvala Ježíše Krista do svého srdce a vyznala Ho jako svého Spasitele a Vykupitele mých hříchů.

Od toho dne uvnitř slyším, když mi odpovídá na moje

když bylo možné cestovat a navštěvovat se, jsme přijeli na návštěvu do Aše. Zde jsme dostali neskutečnou, silnou duchovní obživu. Bylo krásné být uprostřed nich, cítit tu až „hmataelnou“ přítomnost Boží, jejich nezměrnou důvěru a pokoru před naším nebeským Otcem. Než jsme do Aše přijeli, byly mi do srdce vloženy dva jasné obrazy. Jeden, že budu mluvit přímo s bratrem kazatelem Aloisem Boháčkem, a druhý, že já budu stát za kazatelnou a mluvit do mikrofonu (níkdy jsem nevystoupila a nemluvila k lidem a rozhodně nejsem žádný řečník). Myslela jsem, že mě sám satan pokouší a chce ve mě vyvolat snad pocit důležitosti, zájmu, či pýchy, nevím, něco takového. A tak jsem se modlila o to horlivěji, aby vše co se bude dít, bylo podle Boží vůle. Nic jiného od nikoho jiného nepřijímám. Ani jsme nedali vědět, že do Aše jedeme. A Pán Bůh konal přesně tak, jak chtěl. S bratrem kazatelem Boháčkem a jeho rodinou jsme strávili nádherný, nezapomenutelný, požehnaný čas (a za tou kazatelnou jsem též opravdu stála a mluvila do mikrofonu ve svědectví).

V Aši jsem poznala některé bratry a sestry osobně a právě na jedné procházce s Alenkou Žohovou a Alexem Nasadilem jsme probírali naši cestu životem víry, křest a tak dále. Byla to právě Alenka s Alexem, kdo zmínili pro mě tu správnou, důležitou větu. „Jsi pokřtěná?“ Jejich vysvětlení, co je správný křest, mi doslova rozeznělo zvonky v hlavě. Co je správný křest? Už ve vlaku po cestě domů jsem věděla, že to chci. Chci mít ten správný křest a chci ho právě tam, v Aši. O křtu jsem mluvila se spoustou lidí už dříve. V Církvi bratrské, v kostele, věděla jsem, že křest by měl být ponořením do vody a vlastním vyznáním, že věřím v Ježíše Krista, svého Vykupitele a Spasitele. Ze zemřel na kříži a proléval svoji drahocennou krev za moje hřichy. Tak jsem to i cítila, ale žila jsem v mylné představě, že stačí slovy vyznat, že souhlasím s křtem, který za mě udělali rodiče, když jsem byla ještě miminko. Byla jsem tedy přesvědčená, že můj křest je v pořádku.

A tak mě nás nebeský Otec poslal až na druhý konec republiky, do Aše. Poslechnout si slova, která jsem už zcela jistě slyšela i někdy dříve. Ale právě tady mi z úst Alenky a Alexe daly smysl. Rozezněly zvonky v hlavě a vše se mi spojilo, jako bych právě dodala poslední „puzzlik“ (puzzle) do chybějícího obrázku. Od srpna do května utekla spousta času. Času, který jsem hojně využívala ke čtení a rozjímání nad Božím slovem. Času, kdy mne Pán Bůh vyučoval, uzdravoval, připravoval vše tak, jak to má být. Jak On si to pro nás přeje.

V říjnu mě navštívil bratr kazatel Alois Boháček, vyslechl si můj životní příběh, ukázal mi, kde v Písmu Svatém se píše právě o křtu a jeho důležitosti a moje touha po křtu se ještě více prohloubila. Ježíšova slova v Matoušově evangeliu 3, 15: „Ježíš mu odpověděl: připust to nyní: neboť tak je třeba, abychom konali všecko, co Bůh žádá“ mi byla jasnou odpovědí na všechno. Najednou mi vše ohledně křtu dávalo tak jasný smysl. Jen jsem si pořád dokola kladla tu stejnou otázku. Proč až teď? Jak jsem tomu mohla nerozumět? Tak dlouho jsem byla v nevědomosti. A to i přesto, že jsem to zcela jistě již slyšela i přímo v Bibli četla.

Dnes si již nekladu otázku proč až teď. Ale děkuji našemu všemohoucímu Bohu, že mi sundal šupiny z očí, klapky z uší, dal mi porozumět, uzřela jsem Pravdu. Děkuju dnes a denně, že mé srdce není zatvrzelé, že se mi dal Pán Bůh poznat.

Křest proběhl za nádherné asistence celého Ašského sboru. A já jsem připravená na cestu, kterou pro mne má náš nebeský Otec nachystanou. A tak, jak mě dovedl sám Ježíš Kristus do Aše, mne dovedl i do baptického sboru v Blansku, kde jsem se hned při první návštěvě cítila obklopená Boží láskou, bázní a pokojem. A kde jsem dnes už i já členem. Chci být jako strom zasazený u vody, jak je psáno v knize proroka Jeremjáše 17, 8: „Své kořeny zapustil u vodního toku, nezakusí přicházející žár. Jeho listí je zelené, v roce sucha se ničeho neobává, nepřestává nést plody.“ Následuji Pána Ježíše Krista na své cestě životem. Patřím Mu, chci být tam, kde On mě chce mít a být světlem zářícím.

Leona Bednářová

modlitby, nejen v činech. Miluji Ho celým svým srdcem a můj život se začal měnit. Ale tak, jak konal Bůh, konal i satan. Byla jsem upozorněna, že se mám vrátit ke kořenům své víry, že dělám dětem zmatek v hlavě. A tak jsem se pokorně, poslušně vrátila do kostela. Ale to nešlo. Chyběly mi ty modlitby, svědectví, chvály. I tady byl ke mně Pán Bůh milostivý. Dozvěděla jsem se, že na faře probíhají modlitby matek. A tak jsem začala chodit alespoň tam. Byly to velmi podobné modlitební chvíle jako v Církvi Bratrské.

Pak jsme se přestěhovali z Letovic do Boskovic. Městečko vzdálené 10 km od Letovic. Tam jsme zašli páprkrát do kostela, ale shodli jsme se s dětmi, že to není ono.

A tak začala naše pětiletá cesta s Bibli v ruce, ve večerních modlitbách a rozjímání nad Božím slovem. Jen my tři a Ježíš Kristus uprostřed nás. Sami, doma, naše modlitby, ať nám Pán Bůh ukáže, kam se zařadit, kam patřit. Nakonec jsme se spokojili s tím, že takhle nám to stačí.

Ovšem jen do doby, než mě Pán Bůh nechal střetnout se tváří v tvář s démonem. Proběhl nějaký útok, boj a já si pak říkala jak to? Jak se mi to mohlo stát? Tehdy mi jasnono odpověděl dal bratr z Apoštolské církve, když mi řekl: „Lei, sám voják v boji neobstojí, začni hledat církev. A tak jsem začala navštěvovat sbory v okolí, modlit se za to, kam se vlastně zařadit. Mezi tím jsem poslouchala různé online přenosy a intenzivně jsme hledali, kam patřit. Věděla jsem, že jen věřit, číst Bibli, modlit se nestačí. Člověk potřebuje společenství, duchovní rodinu. A pak přišel Koronavirus a s ním všechna ta opatření. Poprvé jsme si poslechli baptický sbor v Aši a bylo to. Pán Bůh mi vložil do srdce neutuchající touhu tamní sbor navštívit. Hned v létě,

S JEŽÍŠEM V KUCHYNI

Některé věci se nám často zdají složité, a když čteme recept, říkáme si, že bychom to asi nezvládly. Ale my jsme přece šikovné maminky! O tom není pochyb, a proto bych vám dnes chtěla napsat recept, který je trochu složitější, ale jenom v přípravě.

Je to kuřecí roláda.

Mám toto jídlo oblíbené i proto, že z této rolády nakrájím asi 20-22 koleček. Nebo chcete-li porcí. Je také možná i dřívější příprava. Prostě, když máte čas, tak si vše nachystáte a po upečení můžete dát i zmrazit. Když čekáte větší návštěvu, je to ideální.

Budeme potřebovat:

1 velké kuře,
asi 40dkg mletého vepřového masa,
cibuli, 1 vejce,
sůl,
25dkg salámu nebo šunky
nakrájeného na plátky,
čtyři nožičky klobásy,
několik plátků obyčejné uzené slaniny.

Nejdříve si vykostíme kuře.

Vždycky si koupím nějaké velké. Umyté a očištěné je položíme na stůl tak, aby leželo jakoby na zádech. Prsní maso budeme mít nahore. Ostrým nožem prokrojíme kůži až k hrudní kosti, pěkně od vrchu až dolů. Potom hezky blízko hrudní kosti nožem jakoby objedeme opatrně celý hrudník kuřete, pěkně z obou stran. Když se dostaneme ke křídům, tak je v kloubu odřízneme tak, aby nám nevznikla moc velká dira. Potom pokračujeme dál. Odkrojíme kuřecí sádlo, které později dáme vařit s křídly a kostmi na polévku. Prokrojíme si stehno až ke konci nohy, pěkně od kloubů a opatrně vyrízneme kosti, aby se nám někde nenarušila kuřecí kůže. Potom postupně dokola vydáme celý skelet kostí a vznikne nám plát masa. Na zádech je jenom slabá kůže a tak musíme opatrně, aby se nám neprozípla. A nyní máme nejhorší za sebou. Ale vůbec se toho nebojte.

První kuře jsem také vykostovala dlouho, ale další už šly lépe. Plát masa si hezky narovnáme na stole a větší svaly (prsní i stehenní) si podélne prokrojíme a jakoby zvětšíme tento plát. Tam, kde je méně masa, tak prokrojíme vedlejší sval a položíme do mezery, aby bylo všude. Potom celý tento plát posolíme a pomažeme rozvedlaným vajíčkem. Potom poklademe salámem nebo šunkou.

INŠTALÁCIA KAZATEĽA PRE UKRAJINSKÚ SLUŽBU NA SLOVENSKU

V poslednú júlovú nedelu 31. 7. nastal významný deň pre bratov a sestry z ukrajinskej misijnnej stanice „Nadija“ v zborze BJB Bratislava-Palisády a aj pre bratov a sestry z Ukrajiny, ktorí sú v ďalších zboroch BJB po celom Slovensku. Do služby kazateľa BJB pre Ukrajincov na Slovensku, ako aj do pozície kazateľského asistenta a správcu misijnnej stanice „Nadija“ bol ustanovený brat Viktor Potockij.

Brat Viktor uveril v roku 2001 a koncom roka 2002 bol v zborze Bratislava-Palisády pokrstený na vyznanie svojej vieri kazateľom Jánom Szöllősom. Po krste poslúchol Božie volanie do služby a vrátil sa na Ukrajinu, kde začal slúžiť na Božom

Další vrstvu uděláme z namíchaného mletého masa. Před tím si do misky dáme maso, nakrájenou cibuli na kostičky, přidáme sůl a trochu posypeme grilovacím kořením a přidáme zbytek vajíčka z potírání a ještě jedno nové vejce. Zamícháme s trohou strouhankou tak, aby se nám s ním hezky pracovalo. Potom si namočíme ruce do vody a postupně klademe rozplácé kousky mletého masa tak, aby byl celý plát pokrytý. Potom si vezmeme klobásy a dáme si je vodorovně za sebou do přední poloviny plátu. Odkrojíme jím špičaté konce a dáme je těsně vedle sebe. Potom si hezky podebereme od spodu oběma rukama celý plát a přehodíme přes klobásy. A postupně jakoby zamotáme. Měla by nám vzniknout taková šiška, kterou si potravinářským provázkem pevně omotáme, aby se nám nerozvinula. Dělám to tak, že si ovážu provázkem jeden konec a postupně provázek podélkám pod ležící šiškou masa. Smyčky opakuji asi po 2cm až k druhému konci. Když na konci provázek zajistíme uzlíkem nebo různým podvlečením s předposlední smyčkou, tak je vše hotové. Do nachystaného pekáče na maso si nalámu na dno asi 3 špejle tak, že si je zlomím na třetiny. Dám na dno pekáče s mezerami a mezi ně nakrájím slabé plátky másla. Potom si zavázanou šišku masa opatrně zvednu a položím na tyto špejle s máslem. Když nám někde vyleze kousek mletého masa, tak jej stěrkou setřeme a vložíme pod tušišku. Měla by mít spoj směrem dolů. Potom už jenom mírně posypeme grilovacím kořením, poklademe malými plátky uzené slaniny a podlijeme mírně slanou vodou asi tak 2cm vysoko. Zakryjeme druhým pekáčem a pečeme v hodně horké troubě asi 50 min. Občas podléváme štávou v pekáči a vypečenou slaninu dáme do štavy. Kdyby bylo málo vody, tak doléváme.

Po upečení by měla být hezky zlatavá. Vše necháme pootevřené vychladnout. Nejlépe druhý den si roládu odvážeme, přestříhneme provázky a postupně vytáhneme. Potom je důležité roládu krájet studenou. Kolečka hezky drží a postupně si je klademe do štavy v pekáči. Vždycky tak, aby ležela půl kolečka ještě na dřívějším, do dvou řad. (V této fázi si ji můžete dát i s pekáčem zmrazit.)

Vypadá to krásně a také po ohřátí se hezky (obrácenkou) nabírájí. Podáváme s bramborem nebo bramborovou kaší, kterou polejeme vypečenou štávou. A s různou oblohou zeleniny nebo zeleninovým salátem. Snažila jsem se vám postupně všechno popsat, tak věřím, že se vše povede a budete mít překvapení pro návštěvu. Tato roláda se dá také jíst i s chlebem, jako takové letní zahradní jídlo.

A na závěr bych chtěla přidat i něco pro zamýšlení.

Často se nám zdá velmi těžké naplnit recept, který nám dal Pán Ježíš pro naše životy. I On nám vše napsal v Bibli a je na nás, žít podle Jeho rad. Ale když budeme dělat to, co On nám rádi, tak budeme jistě šťastni i v našich životech. A jak zpíval v písni Jan Werich: „Čtěte Bibli, tam to všechno je!“ Bible je důležitým návodem pro život našich rodin.

Dana Jersáková

diele a študoval zakladanie zborov na Kijevskom teologickom seminári baptistickej jednoty na Ukrajine.

Svoje kontakty so zborom BJB Palisády neprerušil a zbor ho v jeho službe podporoval. Po návrate na Ukrajinu sa stal členom zboru v meste Čortkiv, kde slúžil v domácej skupine, neskôr v meste Husiatyn pôsobil ako kazateľ a evanjelista, založil mládežnícky klub „Skelia“. V roku 2006 sa oženil s Lilijou a prestáhoval sa do mesta Ternopil. V tejto oblasti pracoval ako laický kazateľ a vedúci skupinky mládeže, vedúci služby zakladania zborov. Neskôr pôsobil ako asistent kazateľa v Ternopile v zborze „Blahodat“.

V roku 2018 absolvoval Kyjevský teologický seminár v programe „Zakladanie nových zborov“ a pokračoval v štúdiu teológie už na Slovensku na Katedre teológie a katechetiky Pedagogickej fakulty Univerzity Mateja Bela v Banskej Bystrici, ktorú úspešne absolvoval v roku 2021. Spolu s manželkou Lilijou vychovávajú štyri deti: David (14 rokov), Ilja (13 rokov), Solomija (9 rokov) a Kristína (1 rok).

Viktor dlhodobo vnímal, že Pán Boh ho povoláva aj s rodinou do služby Ukrajincom na Slovensku, tak sa v roku 2020 aj jeho

rodina prestahovala za ním na Slovensko. Od roku 2018 rozvíjal popri štúdiu teológie aj službu pre bratov a sestry pôvodom z Ukrajiny v rámci zboru BJB

Bratislava- Palisády. Pán žehnal jeho službu a malá skupinka niekoľkých ľudí sa postupne rozrastala. Ešte pred začiatkom vojny na Ukrajine zbor Bratislava-Palisády oficiálne založil 20. 2. 2022 ukrajinskú misijnú stanicu a Viktor Potockij sa stal jej správcom.

Pán to celé viedol tak, že týmto spôsobom vznikla, ešte pred náporom utečencov z Ukrajiny, organizačná báza nielen na pôde zboru, ale celej BJB. Tak sme im mohli pomáhať a prijať ich. Od marca 2022 počet členov ukrajinskej stanice, ktorá prijala názov „Nadija“, rýchlo vzrástol. Aby sa práca medzi ukrajinsky hovoriacimi bratmi a sestrami mohla úspešne rozvíjať, bolo potrebné pre tento zbor ustanoviť kazateľa.

Počas inštalácie sa prítomným prihovoril predsedu Rady BJB v SR Benjamin Uhrin, ktorý na základe textu Gal 4, 4 a textov zo Skutkov apoštolov zdôraznil, že Pán Boh, keď prišla plnosť času, poslal svojho Syna. Podobne pripravoval, a keď prišiel čas, poslal Viktora do služby pre Ukrajincov v BJB na Slovensku. Okolnosti, ktoré nastali, môžu byť bolestivé, ako je to aj v prípade vojny na Ukrajine, ale Pán Boh chce použiť každého z nás, práve v okolnostiach, v ktorých sme, na šírenie evanjelia.

Samotný akt inštalácie viedol a brata Viktora Potockého predstavil zástupca západnej oblasti BJB v Rade BJB brat Darko Kraljik. Po slávnostných sluboch kazateľa a zástupcu misijnej stanice a modlitbách za požehnanie jeho služby, bol brat Viktor Potockij predsedom Rady BJB ustanovený za kazateľa pre ukrajinskú službu v BJB na Slovensku a za kazateľského asistenta v zbere BJB Bratislava-Palisády a správcu misijnej stanice Nadija. Spevom prispeala do programu chválospevová skupina piesňami v ukrajinčine. Brata kazateľa a jeho manželku pozdravil v mene zboru BJB Palisády brat Ján Szöllős. Modlím sa, aby služba brata kazateľa V. Potockého priniesla požehnanie bratom a sestrám z Ukrajiny, ktorí sú teraz na Slovensku a prispeala k šíreniu Božieho kráľovstva.

Ján Szöllős

OTVORME CIRKEV ĽUĎOM ZO SVETA

Ježiš, Boh v ľudskom tele, prišiel na zem, aby založil Cirkev, ktorú podľa Božieho slova ani brány pekla nepremôžu. Ľudia zo sveta však o tom nevedia. A ak o tom aj niekde počuli, neveria tomu a nezaujímajú ich to. No Ježiš Cirkev nielen založil, ale vybavil ju aj všetkým potrebným, aby víťazila nad zlom vo svete. Kvôli tomu obetoval za nás aj svoj život. Obrovská vdaka a sláva Mu za to! Môžeme sa radovať všetci, ktorí sme už prijali, čo pre nás vykonal. A je to chvályhodné, ak to, čo sme prijali, si nenechávame iba pre seba, ale hovoríme túto dobrú správu o Ježišovi aj neveriacim.

Rada by som sa s vami v tomto článku zdieľala o tom, ako je náš zbor BJB v Ružomberku otvorený pre ľudí zo sveta v našom meste a okolí. Veľmi ma oslovila jedna udalosť, ktorej som sa zúčastnila. Bola to záverečná párty, ktorá sa konala po letných táborech organizovaných našou cirkvou. Za modlitebňou a spoločenskou miestnosťou máme celkom veľkú trávnatú plochu, kde sa táto párty konala. Bolo tam veľa detí, ktoré sa zúčastnili na táborech, a čo bolo úžasné, aj veľa ich neveriacich rodičov. Veľmi som si užívala pohľad na toto zoskupenie ľudí. Zrazu bolo v našom cirkevnom zbere množstvo neveriacich ľudí, ktorí sa rozprávali s kresťanmi ako dobrí priatelia. Prinieslo to skvelú atmosféru. Toto stretnutie trvalo celé odpoludnie až do večera. Verím, že zanechal v rodičoch dobrý dojem o našej cirkvi a že rozhovory priniesli aj informácie o spasení neveriacich.

Toto však nie je jediné, kde máme ako zbor BJB kontakt s ľuďmi zo sveta. Takéto párty sa konajú každý rok, vždy

po skončení tábora. Nie je vôbec jednoduché pripraviť takéto tábory. Predchádza tomu náročná príprava. Začali sa konáť v roku 2000 a trvali nepretržite do roku 2012. Potom bola prestávka a pokračovalo sa až v roku 2017. Korona si vynútila ďalšiu prestávku, ale veríme, že tento rok sa začala ďalšia séria týchto úžasných akcií. Program na tábore je veľmi detailne vypracovaný. Pripravujú ho americkí kresťania, ktorí sa tiež aktívne zúčastňujú na táborech. Dokonca pomáhajú aj pri stavaní kulíš, zariadovaní miestností a podobne. Veľkým prínosom na tábore je aj to, že jednotlivé aktivity prebiehajú v anglickom jazyku. Deti si v praxi zopakujú, čo sa naučili v škole, a určite sa naučia aj niečo nové. Ale čo je najúžasnejšie, v každom dni počas tábora je v rôznych aktivitách zahrnutá téma o Ježišovi. Napríklad: „Ježiš ta miluje“, „Ježiš je kráľ“, „Ježiš zomrel za nás“.

Môžeme sa radovať, že zo strany neveriacej verejnosti je dlhodobo záujem o tieto naše tábory. Konajú sa zvyčajne dva. V prvom týždni prázdnin sa koná mládežnícky tábor a v druhom týždni prázdnin prebieha tábor pre deti do trinásť rokov. Na mládežníckom tábore sa stretáva kresťanská mládež spolu s neveriacimi kamarátmi. Tábor pre mladšie deti sa však teší podstatne väčšej pozornosti od rodičov, čo je pochopiteľné vzhľadom na vek detí. Každoročne sa na tento tábor prihlásuje približne 100 – 150 detí. Aj čísla sice niečo hovoria, ale dôležitejšie je niečo iné.

Zo strany rodičov prichádzajú veľmi kladné hodnotenia na to, ako týchto niekoľko dní strávených v tábore zmenilo ich deti. Okrem toho, že si doma po tábore spievajú kresťanské piesne, ktorí sa tam naučili, rodičia vnímajú u svojich detí aj pozitívne zmeny v správaní. Mnohí sa vyjadria, že prihlásia svoje deti aj na budúce prázdniny. Toto je v každom prípade dobrá vizitka pre náš cirkevný zbor a tiež pre všetkých, ktorí sa deťom na tábore venovali. Môžeme byť potešení, keď počujeme takéto správy. Deti sú formovateľné a čo do nich zasejeme, zostane v nich a ovplyvní to aj ich ďalší život. „*Neúnavne konajme dobro, lebo ak neochabneme, budeme žať, keď príde čas*“ (Ga 6, 9). No nestačí len zasiať, treba aj polievať a hnojiť. To znamená modlit sa za to zasiate, dakovať Bohu za to a chváliť ho, lebo nám pomohol urobiť to ľudské a priloží k tomu to svoje Božie. A verím, že Boh priložil svoju ruku k dielu už počas táborov. Ak dieťa zmení svoje správanie počas pobytu niekolkých dní na tábore, môžeme to považovať za zázrak. Mnohí vieme, že niekedy nepomôžu ani celé roky prevýchovy, a to pod odborným dohľadom. Preto sa treba modliť, aby u Bohom dotknutých detí toto Božie dielo pokračovalo, aby nezarastlo „trním a bodľačím“.

V našom zbere máme aj ďalšie aktivity, pri ktorých sme v styku s ľuďmi zo sveta. V roku 2016 bolo v BJB v Ružomberku otvorené komunitné centrum, ktorého cieľom bolo slúžiť verejnosti pri rôznych potrebách.

Jednou z dôležitých potrieb našej spoločnosti je venovať sa rómskej komunité. Kedže identita Rómov je odlišná od ostatných ľudí, ich komunita vyžaduje špeciálny prístup. Štatistiky hovoria, že najlepšie výsledky sa dosahujú tam, kde sa Rómovia obráňajú k Bohu. U nás sa venuje rómskej komunité viac kresťanov. Cez rôzne služby sa s niektorými Rómami poznajú aj osobne. No ľažisko práce pre nich spočíva v službe deťom.

V komunitnom centre môžu nájsť pomoc aj ľudia, ktorí momentálne prežívajú krízové situácie v psychickej oblasti, anonymní alkoholici a tiež ich rodinní členovia. Je im poskytnutý priestor, kde sa môžu stretávať s terapeutom. Spolupracujeme aj s Úniou materských centier Slovenska. Táto organizácia sa venuje matkám, ktoré sú so svojimi deťmi na materskej a rodičovskej dovolenke. Aj im poskytujeme priestory na stretnanie. Sme tiež v kontakte s organizačiou Úsmev ako dar, ktorá sa venuje deťom žijúcim v náhradných rodinách a v detských domovoch.

Nechcela by som však výpočtom týchto aktivít urobiť dojem, akí sme aktívni, šikovní, obetaví a podobne. Cielom uvedených informácií má byť niečo iné. Kresťan by sa mal snažiť zo všetkých sôr robiť tento svet lepším. A to nezíšte. Bez ohľadu na to, či za to niečo máme alebo nie. A aj keď cez tieto veci robíme svet krajským, nemá to byť

hlavným poslaním cirkvi. Mal by to byť len prostriedok pre hlavný ciel – povedať ľuďom evanjelium. Sú to všetko dobré a užitočné veci, ale mali by slúžiť na to, aby nás ľudia zo sveta mohli lepšie spoznať, aby nemali voči nám predsydky. Aby vedeli, že vieme dávať lásku a obetovať sa jeden pre druhého. Aby videli, že sme celkom normálni ľudia a že hodnoty, ktoré ctíme, prinášajú vyššiu kvalitu života, ako je vo svete. A aby chceli mať to, čo máme my – život s Ježišom.

V súčasnosti je vo svete množstvo takzvaných cirkví a rôznych spoločenstiev, ktoré sa tvária, že sú Božie. No tieto tvoria väčšinou uzavreté skupiny a s nikým nespolupracujú. A ani hocikoho medzi seba nepustia. Ak tam aj príde niekto, kto vyznáva Ježiša a žije podľa jeho hodnôt, vnímajú iného ducha, dajú mu to najavo a je neželaný. Takéto spoločenstvá sú väčšinou prehnane autoritárské a uzavreté samy pre seba. Tiež je potláčaný každý iný názor, než uznáva ich autorita. Týmto je negovaná prirodzená identita ľadovca a stáva sa z neho len slepý nasledovateľ bez vlastného názoru na skutočné

kreštanstvo. Pre uzavretosť takýchto spoločenstiev o nich verejnosť moc nepočuje, ale sú medzi nami. Božie slovo ich nazýva falosný proroci. „*Milovaní, neverte každému duchu, ale skúmajte duchov, či sú od Boha, lebo do sveta vyšlo mnoho falosných prorokov*“ (1Jn 4, 1). Kto má Ducha Božieho, dokáže ich rozlisiť. No tí, čo žijú bez Boha, ľahko zblúdia a nechajú sa nalákať do takýchto spoločenstiev. Práve preto je dôležité zблиžovať sa s ľuďmi zo sveta, aby sme im mohli povedať o skutočnom Bohu, ktorého poznáme, a aby videli, že nežijeme len nejaký náboženský život.

Udalosti poslednej doby sú náročnou skúškou pre tento svet. Priniesli koronu, vojnu na Ukrajine a ďalšie problémky s tým súvisiace. Aj v týchto skúšaných časoch sme obstáli ako ľudia, ktorí sú tu pre iných. Pomáhali sme ľuďom počas epidémie, pomáhame aj utečencom z Ukrajiny. Snažíme sa o to, aby sa tu cítili prijatí a aby boli naplnené všetky ich potreby. A nielen to. Mestský úrad v Ružomberku nás požadal, či by sme nemohli organizovať stretnutia s ukrajinskou komunitou, kde by sme sa s nimi vzájomne zdieľali. Od príchodu prvých Ukrajincov do nášho mesta konajú sa u nás raz do týždňa kluby s uvedeným cieľom. Raz do týždňa tiež prebieha pod odborným vedením arteterapia (terapia umením) pre záujemcov z Ukrajiny.

Všetko naše úsilie by však bolo mŕtve, keby sme sa snažili robiť veci len z vlastného snaženia a nerátali sme pritom s naším Bohom. „*Ak Hospodín nestavia dom, mŕne sa namáhajú tí, čo ho stavajú*“ (Ž 127, 1). Pochopili sme, aká dôležitosť je modlitba za všetkých, čo robíme, a každý týždeň sa stretávame na spoločných modlitbách. Veríme, že Boh nás počuje a koná. „*Požehnaný je muž, ktorý dôveruje Hospodinovi a ktorého nádejou je Hospodín. Bude ako strom zasadnený pri vode, svoje korene zapustí pri potoku, nebude sa báť, že príde horúčava, jeho listie zostane zelené. V suchom roku bude bez obáv a neprestane rodiť ovocie*“ (Jer 17, 7 - 8). No nemodlíme sa len za záležitosti týkajúce sa našej práce. Leží nám na srdci všetko, čo sa deje na Slovensku, ale aj v iných krajinách sveta. Niekedy medzi nás prídu aj ľudia, ktorí nie sú z nášho cirkevného zboru a poprosia o modlitbu kvôli nejakému svojmu problému.

Náš Boh chce, aby všetci ľudia boli spasení a poznali pravdu. Usilujeme sa preto, aby sa nám čo najviac darilo naplniť tento ciel. Nech sme ako ten strom zasadnený pri vode, ktorý ani v zlom období nemá nádzru a je plný života. Radujme sa, že žijeme v krajine, kde môžeme slobodne hovoriť o Ježišovi, a očakávajme prebudenie.

Jarmila Bystričanová

SVÁTEK ŽNĚ

V sobotu dne 4. 6. večer začal v Izraeli svátek žně a svátek prvotin. Určitě nebylo náhodou, že právě o tomto svátku Bůh vylil svého Ducha a jistě také nebylo náhodou, že se to stalo v Jeruzalémě. Apoštol Petr cituje proroka Jóele a začíná na zcela určitém místě. (Skutky Apoštolské 2, 14–22). Předtím, ve druhé kapitole Jóele, se nachází verše, které vlastně popisují tento svátek: „Jásejte, synové Sijónu, radujte se z Hospodina, svého Boha, neboť vám dá učitele spravedlnosti a jako na začátku vám sešle hojnost dešťů podzimních i jarních. Humna budou plná obilí, lisy budou přetékat moštem a čerstvým olejem. Tak vám nahradíme, co po léta požíraly kobyly a brouci, různá havěť a housenky, mě veliké vojsko, které jsem na vás posílal. Budete jist dosytia a budete chválit jméno Hospodina, svého Boha, který s vámi tak podivuhodně jednal. A můj lid nebude navěky zahanben. Poznáte, že jsem uprostřed Izraele. Já jsem Hospodin, váš Bůh, a jiného Boha není. A můj lid nebude navěky zahanben“ (Jóel 2, 23–27).

Skutečně máme v Izraeli mnoho důvodů děkovat. A to chceme o tomto svátku činit.

Židovský lid slaví zároveň s díkuvzdáním za první úrodu obdržení Tóry na hoře Sinaj (Matan Tora). Proto jsou synagogy celou noc otevřené a Židé pilně studují Boží slovo.

Modleme se, aby Hospodin opět vylil svého Ducha a dal svému Slovu živé promluvit do srdcí lidí.

Hned po svátku v pondělí 6. 6. došlo v Knesetu k hlasování o prodloužení zákona, který řídí mnohé záležitosti v Judsku a Samari, a jehož platnost červnem končí. Jistě slyšíte pojmy jako Západní břeh nebo okupovaná území. V Izraeli se v hebrejštině používá jen označení Judsko a Samáři. Pro tyto oblasti ještě po 55 letech neexistuje permanentní řešení. Dnes už tam žije na půl milionu izraelských občanů. Jedná se o soudní pravomoc, ale i otázkou národního pojistění, placení

STARÉ A NOVÉ STVORENIE

„Kto však nekoná skutky, ale verí v Toho, ktorý ospravedlňuje bezbožného, tomu sa jeho viera počítá za spravodlivosť“ (Rím 4, 5).

Slová „ospravedlňuje bezbožného“ sú silné, ale pravdivé. Boh vyhlasuje hriešnych za spravodlivých, keď vo viere nachádzajú útočisko u Ježiša.

Bezbožný — to áno, začína to vždy tak, ale kresťan tak ďalej nepokračuje, či áno? Ak v srdci hriechu žije Ježiš, nemôžeme ho ďalej nazývať bezbožným, alebo môžeme?

Je dôležité naučiť sa rozlišovať medzi starým a novým človekom. Ak je niekto v Kristovi, je nové stvorenie; staré pominulo a nastalo nové. No zároveň nie všetko je nové. Stará hriechu prirodzenosť ide so mnou až po hrob. Práve táto stará prirodzenosť je neustále bezbožná od narodenia, cez obrátenie až po smrť. Nemôže byť spasená, ani spasená nemá byť. Má zahynúť v smrti.

Často môžeme byť v pokušení myslieť si, že sa starý človek zmenil. Je to preto, že sa mení. Hriech sa neprejavuje tak ako predtým. No ak sa prezlečieš, nestávaš sa iným človekom. Ak si kresťanom mnoho rokov, stále potrebuješ Božie slovo, ktoré vyhlasuje bezbožných za spravodlivých. Stará prirodzenosť je a bude bezbožná. Má vlastnú vôľu. Chce konáť bez Boha.

Trúfaš si veriť, že môžeš byť spasený, keď aj ako dlhoročný kresťan musíš byť stále spasený ako bezbožník?

Jediné, čo máš, je viera v Ježiša. Vo svojej bezbožnosti sa musíš držať Jeho.

Len vtedy sa tvoja viera bude počítat za spravodlivosť.

Znamená to, že Boh tā uvidí s Ním, že sa Ho pridržíš, a pripočítá ti všetko, čo Ježiš vykonal. Preto môžeš s dôverou očakávať Boží súd. Budeš zachránený, lebo niekto iný zaplatil.

Autor neznámy

daní a další a další. Situace ve vládní koalici není jednoduchá. Část opozice má jen jeden cíl, svrhnuti vládu, ve které jsou i islamišté. Proto nechtejí hlasovat ani pro zákony, které jsou jinak v jejich smyslu.

Tu je nadále nutné se modlit za vládu (1 Timoeovi 2–3).

Kněžské požehnání je úžasné pomocí při modlitbách za Izrael, protože nám udává směr. Jde tu o Boží požehnání, ochranu, pokoj a mír a Boží blízkost (4 Mojžíšova 6, 23–24).

Brutální teroristické útoky poslední doby ukazují, jak jsou neustále aktuální modlitby za ochranu. V suchém období také za ochranu před požáry; někdy je žhářství teroristickým útokem.

O prázdninách, které jsou v Izraeli také v červenci a srpnu, jsme se modlili za ochranu pro tábory a požehnání táborů věřících. Modlili jsme se také za vojáky, obzvlášť za ty nejmladší, kteří poprvé po maturitě neměli prázdniny a museli snášet letní vedra.

S doporučením prostudovat si knihu Joel a podívat se, co apoštol Petr vyneschal.

Krista Gerloffová

BUĎTE ČINITEĽMI

„Buďte činiteľmi slova, a nielen poslucháčmi“
(Jak 1, 22).

Ježiš svedčil o tom, že tesne pred Jeho príchodom bude spoločnosť liberálna. „Lebo ako bolo za dní Nóacha, tak bude pri príchode Syna človeka“ (Mt 24, 37). Dnešný svet sa oddáva nemorálnosti, ktorá nemá obdobu od čias Ríma. Žijeme v hedonistickej spoločnosti, a to, čo vidíme, je ľudska prirodzenosť, ktorá sa prejavuje bez Boha.

Mnohí upadli do antinomizmu, v ktorom veria intelektuálne. Navonok žijú ako diabol, pričom majú predstavu, že Boh im odpustí a vezme ich do neba. Verím tomu, že evanjelium treba počúvať. Ak chceme byť nasledovníkmi Ježiša, musíme zapriť samých seba a niesť kríž. Byť kresťanom je vážna vec.

Modlitba dňa:

Uč ma zapíerať svoje sebecké túžby a počúvať Tvoje prikázania, Pane Ježišu. Očistí ma, aby som mohol pre Teba a do hlbky zasiahnuť dnešnú spoločnosť.

Billy Graham

VDĚČNOST

Vděčnost za mnohé od HOSPODINA.

Jas, jas, jas, plní nás na cestě za JEZÍŠEM. Haleluja. Jas, jas, jas vladne tam, kde v srdci Pán. To mi znelo hlavou po cestě do ordinace k lékaři. Ale brzy mě přešla jásající nálada. Přestože jsem přišla na začátku ordinační doby, už bylo přede mnou 20 čekajících lidí. Ach jo! Co udělám s tím promarněným časem čekání? Chvíli jsem pozorovala ostatní čekající. Většinou měli skloněnou hlavu nad mobilem. Naštěstí jsem měla tužku a vstupního dotazník pro nové pacienty mi posloužil jako papír k napsání dílků za prožité víkendové dny na vzpomínkové konferenci „Jasu“.

Setkání „Jasáků“, společné obecenství, zpěv a obsah jeho slov - intenzivně prožívám a neopouští mě to nadšení ani po sedmdesátce a jsem za to opravdu vděčná Pánu Bohu. Vděčná za ty povznášející chvíle, kdy se prolamuje nebe na zem.

Haleluja! Vděčná za to, že jsem směla být při tom, vděčná, že mě tam někdo dovezl, vděčná, že se to konalo právě vém sboru (mimochothem jsem na svůj sbor hrdá). Vděčná, že jsem měla příležitost pozdravit a obejmout se s mnohými

spolunásledovníky víry v Pána Ježíše Krista z celé České republiky i Slovenska. Byla to několikanásobná radost. Děkuji, děkuji všem, kteří se podíleli na uskutečnění tohoto setkání a vzpomínání a umožnili i nám, seniorům, si zavzpomínat a potěšit se spolu s vámi. Vždyť i my, dříve narození, ještě před vznikem pěveckého sboru Jas, tenkrát jako mládežníci, jsme rádi při každé konferenci hromadně a živelně společně zpívali na vyzvání br. Šolce a bylo nás celé podium. Vlastně jsme byli takoví „předjasáci“. A i teď jsme si s vámi jásavě zazpívali a v srdci stále zpíváme svému Pánu! Jsem vděčná za věrné na cestě víry, vděčná za jejich růst (některé „jasáky“ znám od nedělní besídky). Prosím, nenechme to povzbuzení, kterého se nám z milosti Boží dostalo, zapadnout. Byli jsme vyzváni, abychom nesli ten JAS všude tam, kde jsme, a zpívali Hosподinu píseň NOVOU – Žalm 96 „v Jeho méne, v Jeho méne“. Hloubka slov slovenského Jasu stojí za opakované poslechnutí na you tube. Udělejte to, nebudete litovat! A tak díky za mnoho dalšího, že i tímto ovlivněná jsem po 3, 5 hodinovém čekání před ordinací nakonec nebyla našvaná, ale pochválila jsem paní doktorku za pečlivost a jak řekla, udělala jí radost.

Vděčná „předjasáčka“ L. P.

ČASOPIS ROZMER

Jediná a najúčinnejšia zbraň voči poverám, extrémizmu, fanatizmu a novodobému ideovému a sekárskemu otrokárstvu je šírenie pravdivých a objektívnych informácií. Tuto úlohu dnes v podstate plní časopis Rozmer.

Ide o časopis zohľadzujúci kresťanskú duchovnú orientáciu, ktorý čitateľom ponúka prehľad o súčasnej náboženskej scéne. Renomovaní domáci a zahraniční autori sa v nôm venujú aktuálnej problematike nových náboženských hnutí a siekt, ako i javom, ktoré s týmto novodobým fenoménom bezprostredne súvisia. Okrem toho sa časopis venuje aj religionistickým tématam približujúcim historiu a učenie starovekých kultúr a svetových či predkresťanských náboženstiev. Jeho vydavateľmi sú Ekumenická rada cirkví v SR a občianske združenie

Ekumenická spoločnosť pre štúdium siekt.

Obsah čísla 2/2022

Pravda oslobozuje – biblické slovo (autor: prof. ThDr. Ján Šafin, PhD.)

Mágia a satanizmus v nemeckom národnom socializme – Nemecký nacionálny socializmus, skrátene nacizmus, patrí spolu s komunizmom k najkrvavejším politickým systémom 20. storocia. Hoci obe politické formácie bojujú proti kresťanstvu, v ktorom vidia svojho úhlavného nepriateľa, existujú medzi nimi aj značné rozdiely. Zatiaľ čo komunizmus odmieta existenciu Boha a akékoľvek náboženstvo, princípy nacizmu sú naopak hlboko náboženské. Pápež Pius XI. ho vo svojej encyklike *Mit brennender Sorge* nazval novopohanstvom. Nacizmus za svoj svetonázor považoval panteizmus v podaní Friedericha Nietzscheho a jeho čelní predstaviteľia

sa navyše neraz uchyľovali k okultným rituálom a mágii. (PhDr. Radomír Malý)

Sergej Mihál a vytrhnutie cirkvi do roku 2024 – Niektorí kresťania sú skalopevne presvedčení, že najneskôr do roku

TÉMA ROČNÍKU 2022: DUCHOVNÉ DISCIPLÍNY

„Telesné cvičenie je málo užitočné, ale zbožnosť je užitočná na všetko“ (1 Tim 4, 8).

Cíl 12 2022 Služba

Svoje články do č. 12 můžete ještě posílat do 15. 10. 2022.

2024 zostúpi na zem Kristus, hoci neviditeľným spôsobom, a následne nastane vytrhnutie cirkvi. Po ňom nás čakajú roky veľkého súženia, keď sa zjaví antikrist, ktorý ovládne pomocou odpadnutej cirkvi, nevestky, celý svet. A keďže sa Izrael obráti ku Kristovi, bude obklúčený armádami antikrista a vyslobodí ho až prichádzajúci Kristus navracajúci sa so svojou cirkvou. Nastane súd národov a milénium, v ktorom centre bude obnovený Izrael a novovystavaný chrám. Nakoniec nastane súd celého ľudstva a stvorenie novej zeme a nového neba.

(doc. ThDr. Aleš Franc, PhD., ThD.)

Nepochopení kresťania či škodlivá sekta? – Kresťanské spoločenstvo Milosť sa už 16 rokov pokúša stať registrovanou cirkvou, zatiaľ však neúspešne. (Ing. Mgr. Peter Števkov, PhD.)

V očakávaní posledných vecí (1) – Smrť je veľkým tajomstvom života. Človek, ktorý bol stvorený na Boží obraz, je vo svojej podstate bytosťou túžiacou po nesmrtelnosti, po večnom živote. Asi aj preto každé náboženstvo má ako svoju neodmyslitelnú časť eschatologický prvok, prvok nádeje presahujúcej fyzický život človeka. (Mgr. Dariusz Żuk-Olszewski, PhD.)

Mysticizmus v západnom ezoterizme (8) – V pokračovaní z predchádzajúcej časti si opäť priblížime niektoré základné akcenty učenia židovskej kabaly, pričom sa v náznakoch zmienime taktiež o kabale kresťanskej a okultnej. (doc. ThDr. PaedDr. Róbert Sarka, PhD.)

História Chazarov (3) – Cházaria, stredoveká ríša opradená mnohými tajomstvami. (prof. ThDr. Ján Šafin, PhD.)

Bludné náuky a sekty v stredoveku (8) – V rubrike Mílniky dvoch tisícročí prinášame stručný prehľad kresťanských heréz. V tejto časti si priblížime učenie bogomilov. (Mgr. Branislav Dado, PhD.)

Okrem uvedených tematických článkov je číslo doplnené spravodajským servisom z domova a zo zahraničia.

Záujemcovia si časopis Rozmer (štvrtročník) môžu objednať písomne na adresu: Redakcia časopisu Rozmer, Svoradova 3, 831 03 Bratislava; alebo telefonicky na číslach 0944/315 818 a 02/207 22 838; respektíve e-mailom na adresu

rozmer@sekty.sk. Predplatné na rok 2022 je 11,60 €.

Ponúkame tiež možnosť objednať si za zvýhodnenú cenu staršie ročníky. Celú kolekciu ročníkov 2008 až 2022 (teda vrátane predplatného na tento rok – spolu 52 dostupných čísel) je možné zakúpiť si za zvýhodnenú akciovú cenu 39 €.

S časopisom sa môžete oboznámiť a predplatiť si ho aj na jeho webovej stránke www.rozmer.sk.

Informoval: Boris Rakovský

KDYBYCH JÁ TISÍCE ŽIVOTŮ MĚL

František Zelinka

*Kdybych já tisíce životů měl
a tisíc let zde žil a pracoval,
všechny bych je, Pane,
ach všechny bych je Tobě z lásky dal.*

*Kdybych já všechny písně o lásce,
jež chuálu Tuou zde vděčně pějí, znal –
všechny bych je, Pane,
ach všechny bych je z lásky Tobě vyzpíval.*

*Život však jeden chatrný jen
a srdce jedno bolavé též mám,
a já Tobě je dnes,
jen Tobě dám a vděčně zazpívám.*